

Észak-Amerikai Vadászexpedíció 2009

Szerző: Katona Gábor

Szeptember 22.

Anchorage Hilton

Expedíciós Támaszpont

2069-es szoba

Déli bejegyzés

Fél hétkor már talpon is vagyok, a mai napom korán indul.

A reggelit követően szétnézek a hallban, keresek valakit... De ki ez a szakállas fiatalember, aki gondterhelt arccal már megint az iPhone kijelzőjét nyomkodja?

Andy Morrison!

Az Alaszkába töltött első tíz napom szervezője, akivel csaknem két hónapja találkoztam először az anchorage-i repülőtéren!

Őszinte örömmel üdvözljük egymást! Tényleg jó látni ezt a srácot, sok-sok közös emlékünk van erről a pár napról! A Széchenyi-tábor felkutatása, az emléktábla kihelyezése, együtt bányásztunk aranyat, raftingoltunk és csónakáztunk, és még ki tudja, hány programon vettünk részt együtt! Ő, mint szervező, én, mint vendég, de a kapcsolatunk kitűnő volt!

Talkeetnában engedett utamra, itt vettünk búcsút egymástól. Innen Fairbanksig vonatoztam, és akkor még azt reméltem, hogy Andy szervezésében hőlégballonos repülésen veszek részt. A helyi cég azonban átverte Andy-t, így a repülésem elmaradt. Később, miközben Amerikában és Kanadában kalandoztam, több mailt is váltottunk egymással, és abban egyeztünk meg, hogy ma délelőtt valami izgalmas, helikopteres programon veszek részt, kárpótolandó a ballonozást. Hogy pontosan hova és miért megyünk, ezt akkor elfelejtettem megkérdezni, de nem is nagyon izgatott a dolog. Ha Andy azt mondja, ez jó buli lesz, akkor én azt elhiszem.

Rozzant kisbusza kint vár a Hilton előtt, benne egy idősebb vadással: David Bailey, szintén a Cabela's vendége, neki is Andy mutatja be Alaszkát.

Fél órát autózunk, mire némi keresgélés után megtaláljuk az Alyeska Helicopters támaszpontját. Itt Andy átad bennünket Corey Koniknak, életünk az ő kezében van.

Vagy az övé a miénkben...

Mert bizony – nem ámitás, nem tévedés! – helikoptert fogunk vezetni!

Vezetni, tehát nemcsak utasként tespedni benne, hanem teljesen önállóan irányítani és repülni vele! Az, hogy eddig csak kétszer ültem helikopteren – azt is itt, Alaszkában –, és hogy a gép irányításáról semmiféle elképzelésem nincsen, láthatólag senkit nem zavar. Corey 31 éves oktató-pilóta, és elmélete szerint a helikopter vezetését nem megtanulni kell, hanem megérezni. Ennek megfelelően nem elméletekkel kell kezdeni, hanem repüléssel.

Én aztán benne vagyok, engem mindig az érdekelt, hogy a dolgok hogyan működnek a gyakorlatban. A filozófiát inkább másra bízom.

Áttekintjük a kezelőszerveket.

Mindössze tízperces az oktatás – egy Szojuz-pilóta kiképzése több mint két évig tart... –, de gyorsan megértem, mitől repül egyáltalán ez a szitakötő. Ha már egyszer a levegőben vagyunk, csak két dologra kell figyelnem: finom mozdulatokkal irányítsam a gépet, és a középső irányítókart – amivel az előre-hátra és jobbra-balra manővereket hajtom végre – sosem nyomhatom gyorsan előre, mert ez instabillá teszi a helikoptert.

Azt nem állíthatom, hogy ez alatt a tíz perc alatt mélyen megismertem a gép fizikáját és működtetését, de Corey szerint ennyi elég is az első repüléshez.

Nem tudom, miféle gép lehet ez, de elég picike. Az van ráírva, hogy R22. Ez lehet a neve a csöppségnek. Minden kezelőszerv duplán van benne, mint a tanulóautóknál.

Felszállunk.

Kezemet az irányítókarokon tartom, de egyelőre Corey a pilóta. Nincs itt semmiféle kiképzőtér, vagy lakatlan térség, mindjárt beállunk egy vasúti sín fölé, közben lakóházak felett repülünk. Corey még mindig érinti a kormányt, de most én következem...

Rettentő érzékeny!

Ez volt az első gondolat, ami eszembe jutott. A középső kormányt ténylegesen *milliméterenként* szabad csak mozdítani, a gép mindenre reagál. Ha egy centit mozdítasz, az már sok neki. Gyakorlom a finom, kimért mozdulatokat. Ahogy Corey mondta, nem is kell mozgatni a kezét, inkább csak az izmok játékával kell vezérelni a gépet. Tíz perc után kezdek ráérezni. Követjük a sít – ez a feladatom –, majd áttérünk egy völgybe. A sebességet folyamatosan hatvan mérföld környékén kell tartanom, ami nem egyszerű feladat. Ha gázt adok, akkor egy időben a bal kezemnél lévő, kézifékszerű karral emelnem kell a gépet, különben süllyedni kezdünk. A két szerv együttes állása határozza meg, merre megy a szitakötő. Folyamatosan korrigálok, nem tudok egy métert egyenesen repülni. Van két pedál is, azzal a hátsó rotort lehet szabályozni, de ezeket még nem használom. Aztán Corey megkérdezi, szeretnék-e fotót? Hogyne szeretnék, de ahhoz, hogy ezt a szűk kabinban megtegye, mind a két kezére szükség van...

Egyedül repülök!

Egyedül repülök egy helikopterrel Alaszkában!

Tízperces tréning után!

Fantasztikus, sosem tapasztalt, felejthetetlen élmény! Percekig irányítom a gépet, egyre jobban megy. Óvatosan kanyargok a völgy felett, lassítok, gyorsítok, figyelek mindenre. Jól haladok, nézem a terepet és önként választom ki azokat a kis célpontokat, ami felé repülni szeretnék.

Fél óra után teljesen kifáradok, nem is tudom, mikor kellett utoljára ilyen intenzíven koncentrálnom. Különösen a szellőkések kimerítőek, mindig attól tartok, most zuhanunk le. Ilyenkor Corey beavatkozik. Kérem, hogy vegye vissza a gépet, én pihenésképpen a tájat nézem.

A csodálatos alaszki tájat.

Tiszta az ég, kis üvegkalitkánkból messze ellátni.

Leszállunk a reptéren, aztán kiderül, hogy még van tízpercnyi repülési időm, hát újból felszállunk. Megkérem Coreyt, vezesse a helikoptert a tenger fölé, és menjünk olyan alacsonyan, ahogy az csak lehetséges. Élvezem a száguldást! Így aztán könnyű hegyet mászni! Ami nekem egy napi fáradtságos út zsákkal a hátamon, az ennek a gépnek öt-tíz perc.

Ismét a reptér felé fordulunk, egy vonat is abba az irányba halad. Itt az új feladat: érjem utol a vonatot! Nyolcvan mérföldig gyorsítok, és alig-alig vagyunk magasabban, mint a fák!

Életem első repülésén!

Hihetetlen érzés!

Nem is ideges ez a gép. Ha finoman bánnak vele, finoman reagál. Nem akar ez lezuhanni. Jól összebarátkozunk vele, de azért a leszállási manőver még sok lenne nekem. A második leszállásnál kezemet már a kormányon tartom, és érzem azt, mennyire együtt van Corey a géppel. Vajpuhán landolunk.

Davidon a sor, mi Andyvel indulunk vissza Anchorage-ba. Nem fogyok ki a lelkesedésemből! Ez aztán jó program volt! Mennyivel jobb, mint egy ócska ballonon repkedni Fairbanks felett!
A szálloda előtt újból, és most már végérvényesen búcsút veszek Andytól. Nem kérdés, hogy ha megint Alaszka-hoz az utam, ő lesz a szervezőm.

A Hiltonban Yolanda van szolgálatban. Délután indul csak a gépem, megkérem, hogy háromig a szobában maradhassak. Alszom egy órát, kimerítő munka ez a helikoptervezetés.

Szeptember 22.

Valdez

Best Western Hotel

206-os szoba

Délutáni bejegyzés

Fél négykor tervezem elhagyni a Hiltont, de már három előtt a hallban vagyok. Átnézek a Salmon Berry Tours irodájába. Eddig vagy mindig zárva volt mikor arra jártam, vagy én nem értem rá jó időben, de most ott találok Candice-t. Nagy munkában van, kliensekkel tárgyal, csak pár percre ugrom be. Megköszönöm neki az első csomag feladását – ami sikeresen meg is érkezett Magyarországra – és azt a napot, amikor személyes kísérőm volt Anchorage-ban. Elbúcsúzom tőle. Elbúcsúzom Candice-től és búcsúzom Anchorage-től is.

Veszek egy fagyit a szállodában, és lesétálok a közeli emlékműhöz. Alattam itt az Alaska Railroad állomásépülete. Mennyi minden történt azóta, hogy itt buszra szálltam – mert a vonat akkor ugye éppen nem közlekedett. Akkor expedícióm legelső napjait éltem, most már túl vagyok a háromnegyedén. Sokkal több van mögöttem, mint előttem. Ez egy olyan pillanat, amikor igen nehéz lenne vidámnak lennem.

Megszerettem ezt a várost.

Sokat sétáltam utcáin, sok boltot, múzeumot és kiállítást láttam itt. Vásárolgatásaim sokszor tűnhettek volna feleslegesnek egy kívülálló számára, de én tudom, hogy nem voltak azok. Évekig el vagyok látva olyan ruhákkal és felszereléssel, amit itt vettem. Valahányszor magamra húzom majd őket otthon – akár vadászaton, akár az utcán –, mindig eszembe fog jutni Anchorage. Észak Nagy Almája! Sokáig bámészkodok ott, abban a kis kilátóban, nézegetem a kikötő forgalmát, amit annyiszor láttam már a szállodai ablakból. De lassan indulnom kell, mert a gépem is indul. Visszasétálok a szállodába, és elköszönök Yolandától. Éppen most fejezte be a műszakot, civil ruhában van már. A legsegítőkészebb és legkedvesebb recepciós volt, akivel eddig találkoztam. Elköszönök a pult mögött állóktól is, és benézek még a bárba. Nincs még nyitva, nem tudok inni egy búcsúsört, ezért beülök egy taxiba, és a repülőtér felé indulunk. A sofőr próbálna beszélgetni, de nekem nincs hozzá sok kedvem. Itt hagyom Anchorage-t. Mitől lennék jókedvű?

A repülőtéren már jól kiigazodok, megfordultam már itt párszor. Felszállok az Era légitársaság Valdezba tartó gépére, vadászatomat és kalandjaimat ott folytatom. Csak harminc-negyven percet repülünk a rozoga gépen, és már szállunk is le a vizes kifutópályára. Ha újonc lennék Alaszkában, biztosan azt mondanám, hogy rossz az idő. De immár veterán vagyok, így egy rossz szavam sincs.

Ez a nagyszerű város szerénynek nem nevezhető, ámde nagyon is igaz és találó jelmondatot választott magának:

Svájc: Európa Valdeze.

Ki itt körbenéz és látja ezeket a hegyeket, ezt a felülmúlhatatlan panorámát, egyet fog velem érteni abban, hogy ez a mondás bizony nem túlzás.

Valdez sosem volt turistaparadicsom.

A TAPS megépüléséig egyszerű halászfalucska volt, azóta viszont valódi olajváros. És ahol az olaj megjelenik, ott megjelenik a pénz is, és ez bizony nagyon jót tett Valdez fejlődésének. A 4454 lelket számláló város a TAPS végállomása, innen indulnak a tankerek a Valdez-öbölből először a Princ Williams Soundra, majd szerte a nagyvilágba. Hogy az olajjal sajnos nem csak pénz jár, azt bizonyítja az Exxon Valdez tanker balesete is, amely Alaszka és a világ eddigi legnagyobb olajszennyezési katasztrófája. Ennek a tragikus eseménynek az emlékét ez a város talán sosem fogja kiheverni.

A 211 ezer tonnás olajszállító 1989. március 24-én hajózott ki Valdezből. A révkalauz 23-án simán kivezette a hajót a Valdez-öbölből és pályára állította. Az engedélyezett útvonalon a hajóóriás meg is kezdte útját, azonban Joseph Haselwood kapitány rövidesen jéghegyet észlelt, amely valószínűleg a Columbia-gleccserből szakadt ki. Ezért engedélyt kért egy enyhe irányváltásra, és a kért jóváhagyást meg is kapta. Azt azonban nem várta meg, hogy a beosztottjai végre is hajtsák parancsát. Az ügyeletes tiszt tovább tetézte a hibát azzal, hogy képtelen volt hatékonyan kommunikálni a kormányossal, aki az eleve késve indított manővert így korán hagyta abba. Addig-addig manővereztek a hajóval, amíg sikerült nekihajtani egy zátonynak, és hatalmas sebhely keletkezett a hajó oldalfalán.

Az olaj ömleni kezdett.

Nagyon rövid idő alatt több mint *41 millió liter* olaj került a tengerbe.

1300 négyzetkilométer tenger került vastag olajréteg alá.

A mérgezés Alaszka partjaitól 2250 kilométerre is elért.

A távoli terület, a mentési műveletek szervezatlensége, a zord időjárás, a technikai problémák, a felesleges szakmai és ideológiai viták csak nehezítették a mentés elkezdését. 10 000 ember megfeszített munkája és *5 milliárd dollár* elköltése kellett ahhoz, hogy megfékezzék az olajat. Sajnos, ez csak részben sikerült. Csak a teljes szállítmány 20%-át sikerült izolálni, és ez több mint 250 000 vízimadár életébe került. A költőhelyek is elpusztultak, a madárvilágot felmérhetetlen veszteség érte. 2500 nagyon-nagyon ritka tengeri vidra, heringek és lazacok *milliárdjai* is az életével fizettek a hanyagságért. A madárvédők 250, a mérgezéstől megkopaszodott sólymot szedtek össze. Tíz évvel a katasztrófa után a madárvilág nem állt helyre, és nem is fog becslések szerint még legalább hetven évig. Az őslakosok azóta is mérgezési tünetekkel bajlódnak. Bár a hajó immár SeaRiver

Mediterranean néven tovább hajózik a térségben, számos szabályt szigorítottak. Így például már csak dupla falú tankerek szállíthatnak olajat. Idén tartják a tragédia 20. évfordulójára szervezett megemlékezésorozatot.

Akármerre is jársz Alaszkaiban, az aranyláz emlékhelyeivel mindig találkozol.

Így van ez Valdezzel is.

Az aranyláz idején Valdez volt a pánamerikai útvonal kiindulópontja. A várostól északkeletre fekvő gleccseren és jégmezőn történő átkelés volt annak a hosszú vándorlásnak a kezdete, amelynek első fő állomáshelye és pihenője a Copper-folyó volt. Ez az útvonal számomra az aranyláz egyik legrejtélyesebb vállalkozása. A Copper torkolata az Alaszka-öbölből, Cordovától harminc kilométerre keletre vízen is könnyen elérhető. Kézenfekvő és logikus döntés lett volna a prospectorok részéről, ha már a kezdetektől a kényelmesebb és biztonságosabb vízi útvonalat választják a meglehetősen kényesleges gleccsmerész helyett. Nem világos számomra, miért választották az út első felében a kegyetlen jégvilágot, hogy csak később csatlakozzanak a Copperhez. Az aranyláz történetét megismerve az egyik legvalószínűbb válasz az lehet, hogy egy ember ezt az útvonalat választotta, a többiek pedig mentek utána. Lehetséges ok még a folyami hajózás horribilis költsége, amelyet csak a leggazdagabb szerencsevadászok engedhettek meg maguknak, de ők nem a Copperen, hanem végig a Yukonon hajózva tették meg az utat Dawsonig. Ez valóban kényelmes megoldás volt, egy méter sem kellett gyalogni, viszont a feljegyzések szerint egy ilyen út nem kevesebb, mint 314 napig tartott a Yukon befagyása miatt.

Akármi is volt a valós ok, tény, hogy 97–98 telén 3500 ember vágott neki a rettegett Valdeze-gleccsernek, attól a téveszmétől vezérelve, hogy a jégmező mögött tojás nagyságú aranyak heverésznek a földön. A gleccser csúcsáig bő harminc kilométert kellett gyalogni, majd egy 15 kilométeres ereszkedés után jutottak el a Cooper-folyóig, legalábbis az általam ismert irodalom szerint. Saját térképi méréseim ezeket a távolságokat csak részben igazolták. Az aranyláz idején a Valdeze-régió kiemelkedő személyisége volt W. R. Abercrombie, az USA 2. gyalogezredének kapitánya, ismert gleccserszakértő, akiről halála után hegyet neveztek el a gleccsertől keletre.

Az útvonal legnagyobb nehézségét az okozta, hogy Valdeze déli fekvése miatt a jég csak éjszaka szilárdult meg annyira, hogy az vándorlásra alkalmas legyen. Így az aranyásójelteknek vaksötétben kellett gyalogni az egyik legveszélyesebb gleccseren, amelynek néhány részén épelméjű hegymászó még ma is csak nappal, lehetőleg kötélbiztosítással és beülővel közlekedik. A gleccser szerencsés leküzdése után a Kluteena-völgy folyama következett, majd a jövődöbéli prospectorok számos folyó és vízvázalztó leküzdése után céllozhatták meg a Klondike-térséget.

Már aki túlélte a Kluteena-folyót.

Ma leginkább erős raftingtúrákra tartják alkalmasnak ezt a zuhogókkal sűrűn tarkított, sebes sodrú hegyi folyót, de bő száz évvel ezelőtt ez maga volt a legyőzhetetlen vizes pokol a vándorok számára. Minden negyedik ember hajótörést szenvedett, és a víz nemcsak a reményeket, hanem a felszereléseket is magával ragadta. Csaknem lehetetlen kihívás volt szükséges eszközök és megfelelő, száraz ruházat nélkül visszamászni a gleccserre, majd Valdezbe lejutni, ahonnan az örült ötlettől hajtott emberek erre az elmeroggyant kalandra indultak. A gleccseren fel-alá kóválygó tömegek egy idő után kezdtek kissé megbolondulni. Egyre többen látni vélték a „Jég Démonát”, egy rémséges szörnyet, aki megtámadja a mászókat, és a jégszakadékokba taszítja őket. 3500 próbálkozóból körülbelül 200 volt sikeres a Kluteenán, és nagyjából 0,5%-uk jut el végül Klondike-hoz. Összességében mintegy 3,7 millió dollárt költöttek a soha meg nem valósuló pánamerikai útvonal kiépítésére a prospectorok.

A Best Westernben lakom, ahol többszöri nekifutás után végül a 206-os szobában kötök ki. Három szobán is végigvonszoló a táskáimat, de mindegyikben farkasordító a hideg. A portás feljön velem, és együtt igyekszünk egy enyhébb klímájú lakhelyet találni. Még az is lehet, hogy éjszaka elő kell vennem a hálósákomat.

Az Anchorage Hilton és az ott dolgozó emberek annyira szép emléket hagytak bennem, annyira kedvesek és barátságosak voltak, hogy a Best Western szállodának nincsen könnyű dolga, ha tetszeni szeretne nekem. Ezért aztán nem is írok semmi rosszat, mert biztosan csak az elfogultság szólna belőlem. Ablakomból a kikötőre látok, szobám alatt a Parti Őrség hajója vesztegel, orrán nagy gépfegyver csöve mered előre takaróponyvája alatt.

Egy éjszakát csak kibírok.

Valahogy.

Szeptember 23.

Ruffinit fedélzete

Déli bejegyzés

Éjszaka sikerült elfeküdnöm az egyik combízületemet ezen az átkozott ágyon. Alig bírok mozogni. Nem túl jó hír egy hegyi vadászat előtt.

Fél kilenckor, egy nagyon-nagyon gyenge reggeli után a hallban várakozok. Nem vagyok egyedül, a következő vadászatra ketten megyünk. Társam idősebb, Mikulás-szakállú úriember, Texasból. R. Smith-nek hívják, de a bemutatkozáson kívül nem tudunk sokat beszélgetni.

Nyílik az ajtó, és belép a szállodába... Greg Jennen! Igen, ő az, maga a legendás alaszakai hegyi vezető, akivel a Dall-féle juhot lőttem annak idején a Brooks Range-ben! Azzal a vadászattal indult az expedícióm, és most megint Greggel megyek Alaszka vadonjába.

Hegyi kecske és feketemedve vadászatát tervezzük.

Az amerikai hegyi kecske (*Oreamnos americanus*) – nálunk havasi kecskeként is említik – elnevezés kissé megtévesztő. Ez az állat ugyanis nem valódi kecske. A kecskeantilopok közé tartozik, amelyek némileg primitívebbek a valódi kecskéknél. Ez szerencsére az állat megjelenésén nem hagy nyomot, úgy vélem, ez az egyik legszebb állat a világon. A hegyi kecskék körülbelül 600 000 éve vándoroltak át Ázsiából a befagyott Bering-tengeren keresztül, tehát már őslakosnak számítanak erre felé. 100 centi magasságához akár 100 kiló feletti testsúly párosul, így egy mokány, izmos állattal lesz dolgunk. Szőre általában fehér, de vaníliaszínű változatok is előfordulnak. Patája nagy, és kemény külső pereme különösen alkalmassá teszi a sziklákon való közlekedésre. A hímek és a nőstények egyaránt rövid szarvat növesztenek. A két nem szarvai körülbelül egyforma hosszúak, de a nőstényeké vékonyabb, egyenesebb. A hímek harc közben kerülik a fejvel való összeütközést, ami okos gondolat, mert pofájukon a bőr meglehetősen vékony, koponyájuk pedig gyenge felépítésű. Ehelyett éles szarvaikkal döfködik egymás combját és hasogatják ellenfelük hasát. Ezek az összecsapások gyakran halálos kimenetelűek. A nőstények csak a csoporton belüli pozíciójuk megvédésére használják szarvukat.

A hegyi kecske kivételesen erős és ellenálló állat, kitűnően alkalmazkodott a mostoha élőhelyi adottságokhoz. Sziklákon teljes magabiztossággal mozog, kiválóan úszik, a nagy tavak sem jelentenek neki problémát. Látása páratlanul éles, a legtávolabbi mozgásokat is észleli. Szaglása és hallása is kielégítő, azonban ezek elmaradnak látásától. Általában éjszaka táplálkozik, kora reggel és alkonyatkor a legaktívabb, vadászatára ekkor van jó esély. Alaszkában leginkább a déli területeken fordul elő, számos területre, így a hírhedt Kodiak-sziget környékére is betelepítették. A trófeabírálatnál a szarv hosszát és az alapnál lévő átmérőjét mérik. A világrekordot 1991 novemberében hozták terítékre Brit Columbiában.

A hegyi kecske vadászata igazi csemege. Látása legalább olyan jó, mint bármelyik hegyi juhé, de általában nehezebb terepadottságú területtel kell számolnunk. Érdekes módon a helyi hegyi vadászok úgy tapasztalták, hogy vadászatára leginkább felülről van esély, mert a hegyi kecske ebbe az irányba általában nem figyel. Meglátjuk.

A vadászat hajóról történik.

Amikor a Brooks Range-ban Greget erről a hajóról kérdezem, kissé megsértődik és kijavít, mert ez nem hajó, hanem jacht. Sőt: yacht.

Hát, én nem tudom.

Ha azt hallom, hogy yacht, akkor egy Monte Carlóban horgonyzó, csillogó-villogó gép jut az eszembe, ami jakuzzival, bárpuittal és hátul egy helikopterleszállóval is felszerelt. Ettől azonban Greg hajója – pardon: yachtja – elég messze van. Nálam biztosan idősebb, kérdés, hogy mennyivel. Három kajüt van rajta, egyikben Greg és Randy – vele lőttem az első karibut – lakik, másik kettőben Russel és jómagam. A kajütöm annyira kicsi, hogy ennél kisebb már nem is lehetne. Még a lábamat sem tudom jól kinyújtani, beleütközik valami ferde szekrényfélfébe. Kicsi, fehérfejű sast ábrázoló fotócska az egyetlen dísz. Csomagjaimat az alsó priccsre teszem, és közben azon gondolkozom, hogyan férhet el itt két ember? De semmiképpen nem szeretnék panaszkodni, mert nincsen rá okom. Szállásom száraz, remélhetőleg az eső sem esik be – a tetőablak öreg gumiszigetelése erősen repedezett –, nem fúj a szél, és még csak bűdös sincsen. Ennél több nem is szükséges. WC és zuhanyzó is van a yachton, amit megnyugodva veszek tudomásul. A legtágasabb tér a kabinok felett van, a hajó konyhája, étkezője, parancsnoki állása és közösségi helyisége is egyben. Időm nagy részét itt töltöm, itt mindig van valaki, akivel beszélgetni lehet. Asztalára óriási térképet ragasztottak, azon mutogatják, merre járunk éppen. További információként papírlapot tesznek elénk, azon látható, hogy a kecske két ivarát hogyan tudja megkülönböztetni egymástól a vadász. Leginkább boldogult gyermekkorom magazinjaira emlékeztet. Abban voltak ilyen „Keresd meg a különbségeket a két ábra között!” típusú feladatok. Tíz percet is nézegetem a rajzokat, de aki ez alapján majd meg tudja állapítani, melyik a hím, az szerintem egy zseni.

Felsorakozunk Greg kapitányi széke mögé, és kezdődik minden alaszakai vadászat alapja: a se vége, se hossza távcsövezés. Nem úgy van ez, mint otthon, ahol pár perc vizsgálódás elegendő a vad felfedezésére – bár ez legtöbbször szabad szemmel is megy – és a bírálatra. Itt ténylegesen órákat kell kémlelni a hegyeket, már ha szeretnénk meglelni a kecskét.

Taktikánk lényege, hogy a hajóról észrevesszük a vadat. Ezután két spéci partraszálló járműbe szállunk – most magunk után vontatjuk őket –, és ezekkel érjük el a hegy lábát, ami jellemzően a tengerbe lóg. Miután kikötünk, megmásszuk a hegyet, elejtem a kecskét, és visszajövünk a hajóra. Általában egy, de van, hogy két éjszakát is a hegyen kell tölteni, mert a kecskének annyira lehetetlen és megközelíthetetlen helyen élnek, hogy egynapos úttal nem tudjuk lebonyolítani a vadászatot. A legkellemetlenebb meglepetés pedig az, ha sunyin leszáll a köd, ami plusz egy napot jelent a hegyekben. De ha egyszer elindultunk, nekivágunk, akkor nem jövünk vissza kecske nélkül.

Alaszka egyik legszebb területe és leghíresebb látványossága a Prince William Sound.

A Prince Williams Sound a hatalmas Alaszakai-öböl része, a Kenai-félszigettől keletre található, a Valdezből – illetve a Valdez-öbölből – kivezető vízi útvonalak pedig ezen az öblön haladnak keresztül. Mi is itt hajóházunk éppen. Partvonala fjordokkal erősen tagolt, vizében rengeteg kisebb-nagyobb sziget van, amelynek döntő többsége lakatlan.

Az öböl elnevezése körül kisebb bonyodalmak adódtak.

A híres felfedező és hajós, James Cook kapitány 1778-ban hajózott ezeken a vizeken, és az öblöt gróf Sandwich-ről Sandwich-öbölnek nevezte el. Ez a gróf volt minden szendvicsek atyja, mert egy vadászat alkalmával arra kérte szakácsát, hogy a könnyebb szállítás és fogyaszthatóság végett tegyen egy szelet húst két szelet kenyér közé. Ez volt a világ első szendvicse, a Nagy Találmány, és senki nem értette, miért kellett erre évezredek várni. Ez az étel immáron az egész világon és az idők végéig őrzi gróf Sandwich nevét.

Cook feltehetőleg kissé rebellis térképrajzolója azonban szabotálta a kapitány kérését, és önkényesen úgy döntött, hogy mégsem Sandwich nevét viszi fel a térképre, hanem az általa vélhetőleg jobban tisztelt William herceget. Így kapta az öböl a Prince William Sound nevet. A herceg azzal hálálta meg a bizalmat, hogy 1830. június 26-án király lett, és IV. William néven vonult be Nagy-Britannia történelmébe. Ez az öböl volt az, amelyet az Exxon Valdez tragédiája a legjobban sújtott.

Mi is elhaladunk a helyszín mellett, bár most már nincsen semmilyen szemmel látható nyom. Nem sokkal ezután jön velünk szembe egy roppant tanker, az Alaskan Legend. Felépítményén emeletnél is magasabb „NO SMOKING” felirat jelzi, hogy nem krumplit szállít.

Szeptember 23.
Délutáni bejegyzés

Háromra elfoglaljuk horgonyzóhelyünket.

Innen indulunk majd vadászatainkra, de mindenekelőtt a puskák ellenőrzésére. Ez a művelet itt nem könnyű feladat. A fák a tengerpartig érnek, a víz fölé borulnak, köztük dzsungelszerű bozótos. Nem találni olyan helyet, ahol száz métert be lehetne látni, de még olyat sem, ahol tizedet. Így a partra, félig a vízbe helyezük a célt, mi magunk pedig egy 121 méterre lévő szigetről tüzelünk.

Két csónakkal érkezünk, és a fegyverbeállítás után szétválík a csapat. Én Randyvel maradok, amit legkevésbé sem bánok. A Brooks Range-ben jól összeszoktunk. Tud itt nem messze egy jó kis feketemedvés helyet. Ott szoktak a mackók a vízhez jönni, ha halat szeretnének vacsorázni. Valami miatt azonban az idén nincs sok hal, ami nem javítja az esélyeinket, de azért megpróbáljuk.

A kikötés valódi tortúra.

Előbb én szállok ki, Randy kiadogatja a puskákat és a felszerelést. A motorcsónak biztonságos rögzítésére viszont nincsen mód, ezért Randy elhajózik. A csónakban egy kajak várja a bevetését, most jött el az ő ideje. Randy meg is érkezik vele, kihúzzuk a partra és megyünk medvesre. Ahogy leülök, és körülnézek, rájövök arra, hogy mi volt az, ami az eddigi vadászataimból hiányzott.

Az erdő!

Amióta Amerikában vagyok, nem láttam még erdőt! Voltam hegyen, tundrán és prérin, de erdőben még egyszer sem. Ez nekem, mint erdei vadásznak szokatlan volt. Hogy mennyire, azt csak most érzem igazán. Lesünk olyan, akár egy otthoni. Csak a földön ülünk. És baribalt várunk disznók helyett.

A medvének kilencig még csak a színét se látjuk, a lábam pedig kezd lefagyni a kölcsönkapott és bélés nélküli gumicsizmában, ezért visszamegyünk a hajóra. A csípős hidegben jóleső érzés látni a jacht távolba pislákoló meleg fényeit.

Ez a hajó most az otthonunk.

Vacsorára egybegyűlnek a vezetők és a vendégek. Sült húst kapunk, kétféle körettel és salátával. (A dobozskóla-készlet kimeríthetetlennek tűnik.) Jégrémmel zárjuk az étkezést. Ennél jobb ellátást nem is kívánhatnánk. Jó hangulatban, nagy egyetértésben telik a vacsora.

Sokan azon mérik le egy vadászat sportértékét, hogy a körülmények mennyire spártaiak. Én más véleményen vagyok. A felkészülés és az év közbeni kíméletlen edzések alatt szenvedek én eleget.

Én ezt a tréningidőszakot is a vadászathoz számítom, mert úgy vélem, elég sok minden dől el az indulást megelőző hónapok során. Nem hiszem, hogy nagyobb vadász lennék attól, ha direkt keresném a kényelmetlenséget és a megpróbáltatásokat. Hazaérkezésem után nem szeretnék internetes fórumokon vagy vadászújságok hasábjain dicsekedni azzal, hogy én aztán milyen borzalmas kínokat vagyok képes kiállni a sikeres vadászat érdekében. Én, a körülményekhez és a lehetőségekhez képest mindig igyekszem megtalálni a legkényelmesebb szállást és a legjobb ellátást. Nem tévesztem össze a vadászatot valamiféle elit katonai hegyi vadász alakulat kiképzésével. Nem célom, hogy szenvedjek. Mindent elviselek, amit a vadászat megkíván, de nem vállalok többet a kellénél. Szívesen alszom sátorban, de ha van mellette egy jó szálloda, akkor azt fogom választani.

Én így érzem jól magam.

És azért jöttem erre az útra, hogy jól érezzem magam.

Szeptember 24.
Ruffinit fedélzete
Reggeli bejegyzés

A tegnapi medvézgetés során Randy a spektívjével észrevette a kecskéket.

Összesen nyolc bakot számlált össze. (Hogy ekkora távolságból hogyan állapította meg a nemüket, nem értem.) Mára még szép időt ígér az adó-vevőn érkező előrejelzés, ezért a vezetők arra az elhatározásra jutnak, hogy ma megkíséreljük a hegy és a kecskék megközelítését.

Kiadós, pihentető alvás után nyolckor kezdünk gyülekezni a hajó második szintjén lévő központi helyiségbe. Sülő szalonna illata ébreszt. Tegnap már jórészt bepakoltam a hátizsákot, így gyorsan a reggeli után nézek.

Szeptember 24.

Kecskevadász Spike-Camp

Esti bejegyzés

„Alaszka meg akar ölni. Ezerféle módon fogja megpróbálni!”

(Greg Jennen)

A tegnapi megfigyelések alapján Greg úgy dönt, hogy a teljes csapat együtt, egy hajóban indul ugyanarra a vadászterületre. Bemászunk az egyik partraszálló járműbe. Sajnos azonban az időjárás-előrejelzésben csalatkoznunk kell. A felhők lejjebb ereszkedtek, és bőven ontják az égi áldást. Még a jacht fedélzetén beöltözünk Gore-tex ruháinkba, a motorcsónakban pedig szorosra húzzuk a kapucnikat. Lesunyt fejjel túrjuk a menetszél által hozzánk vagdosott esőt. Már előre látom, hogy a mai nap nem lesz egyszerű.

Elérkezünk arra a helyre, ahol tegnap medvézéskor is kiszálltunk. A partraszállási procedúra most sem más, ismét több lépcsőben sikerül partot érünk. Greg egy nagy felfújható csónakot is hoz magával.

Kiderül, hogy tegnap medvelesen nem a tenger egy kis öblére, hanem egy önálló tóra láttunk rá. Édesvizű, úgy látszik, ezek a medvék nem szeretik a tengeri halat. Ennek a tónak nincsen vízi kapcsolata a tengerrel, bár attól csak száz méterre van. Viszont vize elér annak a hegynek a lábához, ahol a kecskék tanyáznak. Ezért hozza hát Greg a gumicsónakot. Azon sokkal egyszerűbb a hegy közelébe kerülni, mint a parti bozótban. Randy abban a kajakban halad előttünk, amivel tegnap visszatért a motorcsónak biztos lehorgonyzása után. Fején hozta át az egyszemélyes kajakot a tengertől elválasztó földnyelven.

Megkezdjük az átkelést.

Ez a csónakút a legkedvesebb emlékeim között fog megmaradni. A tó vize sosem látott tisztaságú, a több méter mélységben látom a korhadt fákat – és néha egy döglött halat. Kérdezem Greget, hogy ezek miért nem jönnek fel a víz felszínére, de ő sem tudja. A parton a tajga teljes növényvilága, a zöld és a barna minden árnyalatában. Igazi, északi esőerdő, művelésnek, emberi beavatkozásnak nyoma sincsen. A fákról lógó mohák, a vihar döntötte fák, a fenyvesek... egy természetfilm legszebb pillanatai kelnek előttem életre. Annyira alaszikai, annyira olyan, mint amilyenre már régen várok, hogy képtelen vagyok betelni a nézelődéssel. Legszívesebben kikötnék, hogy minden fát megnézzek, megtapogassam a zuzmókat, megszagolgassam a bokrokat, de Greg megnyugtát: fogok én még találkozni ezzel az erdővel.

A kis tavacska rövid, talán százméteres folyócskán kapcsolódik egy nagyobb tavacskához.

A folyón ár ellenében kellene haladnunk, Greg jobban behúzó... a lapát feneket fog, és halk reccsenéssel eltörik. Elárvult lapáttal haladunk tovább, jóval lassabban, de így van időm élvezni ezt a lenyűgöző ősvadont.

Mire elérjük a túlpártot, az eső erősödik.

Kiszállás után Greg megmutatja azt a nyeret, ahol a mai táborunkat felferjük. Egyelőre bizony a fejünk felett van. Indulnánk, de kellemetlen meglepetés ér minket: Greg az anyahajón hagyta a bakancsát. Ide csak hosszú szárú gumicsizmájában jött, és az sok mindenre alkalmas, csak éppen mászásra nem. Nincs más hátra, a kajakkal visszamegy a motorcsónakhoz, azzal aztán a hajóhoz és előhalássza valahonnan a bakancsot. Azért rossz hír, mert ez a késedelem teljesen lehetetlenné teszi az egynapos vadászatot, amiben kicsit mindannyian reménykedtünk, főleg az idő láttán. Egy éjszakát mindenféleképpen fent fogunk tölteni.

Várjuk hát Greget, addig nézzük az esőt és a tájat.

Amint megérkezik, felvesszük a hágóvasakat. Igen, erre szükségünk lesz, pedig se jég, se hó nem várható – reményeink szerint. Az állandóan vizes, átázott moha és a fű viszont annyira csúszik a falmeredekségű emelkedőn, hogy a karmok nélkül nem jutnánk messzire. Én egy kicsi vasat választok, mert az a legkönnyebb. Szlovák mászók *macskinak* hívják ezt a miniatűr hágóvasat. Kimondott jégmászásra nem alkalmas, de képes arra, hogy megfogja a jeges talajon.

Embertelen küzdelem kezdődik.

Olyan nehézségek sorával kerülünk szembe, hogy abból egy is bőven sok lenne. Amíg élek, ezt a mászást el nem felejttem. Mert ez bizony mászás. Kézze-lábbal, foggal-körömmel harcolunk Alaszkával.

Olyan őszbozóton vágunk keresztül, hogy ott egy buldózer elakadna. Korhadt, kidőlt fatörzseken mászunk át. Övonal felett süllyedünk a bozóttba, egyáltalán nem látjuk, hova lépünk. A bokrok a ruháinkba akaszknak, az indák megfogják a lábszárainkat. Minden vizes és minden növény szúr.

Esik az eső. Egyre hidegebb van. Másszuk meg az emelkedőket. Nekem van a legnehezebb dolgom, mert a macskinak elől nincsenek karmai. Nem tudok lépést találni a mohán. Megcsúszom, rámarkolok valamire, a kesztyűn át is érzem a tüskéket. Elesek, felállok, mászok tovább. Felülről az eső, alulról a bozót áztat.

Erősödik a szél.

Minden száz méteren csermelyt, patakot keresztezünk. Se ösvény, se híd. Át kell gázolnunk. Az első három-négy pataknál simán vesszük az akadályt. A partról benyúló bokrokba kapaszkodunk, így próbálunk egyensúlyozni a csúszós köveken. Aztán eljön az a patak, amin nem lehet gázlót találni. Megpróbáljuk, nem megy. Térdig süllyedünk a jeges vízbe. Bakancsomban cuppog a víz. Mászunk tovább.

Vicsorítva, összeszorított foggal, csuromvizesen.

R. egyre jobban hátráltat. Nem szokta meg a küzdelmet, állandóan be kell várnunk. Kívülről az eső, belülről az izzadság mosta ruháink csaknem ránk fagnak a kényszerpihenők alatt.

Egy helyen nem találunk átjárást, a bozót annyira sűrű, hogy csak egy patakot követve tudunk magasabbra jutni. Lépek kettőt, kiszakadok a lépésből, kigördül a kő a macski karmai közül... szinte teljes hosszamban végigvágódom a hideg habokban.

Nincsen visszafordulás. Itt már senki nem gondolhatja meg magát. Mászunk tovább.

A legrosszabbak a visszacsúszások. Megtettem pár métert, kifut a lábam alól a talaj, már szánkázok is lefelé. A bokrok közben a szemembe vágnak. Csúszás közben a bakancsom alól felspriccelő vizes sár az arcomat mossa. Legalább négyszer megismétlődik. Minden méter szintért megkínlódunk. A surranók a vizes mohába süppednek.

Egyre rosszabb az idő. Ömlik az eső. A jéghideg, mindenhova behatoló alaszakai eső. Jó barátja, a szél is segít neki. Ketten kínozzák a négy vadászt. Sőt a növényzet, az emelkedők, a kövek és a talaj is asszisztál nekik.

És a hideg.

Az egyre hidegebb hideg, az a hideg, aminél visszataszítóbbat még nem éreztem. A hideg teszi fel a pontot az i-re. A hideg az, ami az esőt jegessé varázsolja. A hideg hűti le a patakokat, a szelet és a testünket. Gyűlölöm ezt a hideget.

Egyik megállásnál szörnyű gyanúm támad... kinyitom a hátizsákot. És igen: életemben először nem csomagoltam nejlonzsákba a hálózsákot! Annyi hegyi túra után elfelejtettem ezt az alapszabályt! Mert aki sokat járt már hegyekbe, az jól tudja, hogy vízálló hátizsák nem létezik, ez egy kamu reklámszöveg. Ez bizony végzetes, óriási hiba volt! Mert azt ki lehet bírni, hogy az ember napközben fázik, hogy minden ruhája elázik, hogy a bakancsában tocsog a víz, és hogy a szél kifúj a szervezetből minden cseppnyi hőt. De hogy éjszakára se kerüljön melegbe a test, ez nem edzettség kérdése. Ez egyenes út a hipotermiához (nagyon alacsony testhőmérséklet). Tetézi a bajt, hogy zsákomban nem elég meleg a helyi viszonyokhoz. Meg is írtam Petrának, Greg feleségének, hogy szeretnék kölcsönkérni egy *linert*, egy hálózsákbelést, amellyel bármely zsák túlélési tartománya öt-tíz fokkal kitolható. Ő ezt meg is ígérte, de valahol elveszett az információ, mert a hajó fedélzetén nem volt ilyen bélés. Itt állok, teljesen átnedvesedett ruhával és egy hálózsákkal, ami egyrészt nem elég meleg, másrészt el van ázva! És egyfolytában csökken a hőmérséklet! Ebből komoly baj lehet. Nagyon komoly baj.

Tájékoztatom Greget. Ő azon van, folytassam. Majd csak lesz valahogy.

Mászunk hát tovább.

Elérjük a bozotos határát, ilyen magasan már nem nő fás szárú növény.

Az utunkat ez könnyíthetné is, de sajnos nem így van: nincs mibe kapaszkodni. Vannak olyan helyek, kiemelkedések, kis csúcsok, ahol képtelenek vagyunk feljutni a csúszós talajon. Greg többször előremegy, jégcsákány van nála, úgy próbálja felderíteni az utat. Vagy sikerül, vagy nem. Mi maradunk, hátat fordítunk a szélnek és a vizes fűvet nézzük a kapucnik ellenzője alól. Ha Greg nem akad járható terepre, akkor várunk tovább, ameddig megtalálja az átjárást.

Szakad az eső.

Üvöltve beszélgetünk, szavainkat elviszi a szél. Amikor Greget arról kérdezem, hogy mégis, mi a véleménye az időről, a hegyről, meg arról az egészről, ami minket körülvesz, csak ennyit válaszol: – *Bad. Very bad.*

Felettünk húzódik egy Anchorage felől vezető légi folyosó. Gyakorta hallani a hosszú távú utasszállítók hajtóműveinek dübörgését. Az első osztály utasai talán pont fölöttünk kortyolgatják a felszállás utáni első pezsgőjüket. Sajnálkozva tekintenek ki az ablakon: – Óh, drágám, milyen kár, hogy ilyen borult az ég! Nem látjuk ezt a vadregényes tájat!

Biztosan nem sejtik, hogy néhány ezer méterrel alattuk azon a vadregényes tájon éppen négy – vagy inkább három és fél – vadász háborúban áll Alaszkával. És nem túl jók az esélyeik.

R. képtelen jönni. Szépen, fokozatosan az összes málháját elveszik tőle. Már csak saját magát kellene hoznia, de az sem megy. Folyton az életkorára hivatkozik, ami kissé bosszantó. Rengeteg, nála sokkal idősebb ember vadászik a hegyekben eredményesen, és megszámlálhatatlan azoknak a száma, akik ennyi idősen maratonokat futnak. Nem készült fel, nem járt edzésre, ez az igazság. Nem kell mellébeszélni. Ami ennél is nagyobb baj, hogy fejben nincs itt. A legkisebb emelkedőnél is inkább megáll és lepihen. Nyilvánvalóan várta már, hogy megsegítsék, arra játszott, hogy valaki megsajnálja. Sajnálom, hogy ezt kell, írjam, de R. nem jó vadásztárs. Nagy csalódás, mert felszerelése és puskája mindenképpen felkészült vadászt sejtetett.

Gregnek, aki az egyik legtapasztaltabb hegyi vezető Alaszkában, van egy módszere arra, hogy az ilyen nehéz helyzeteket maga számára könnyebben elviselhetővé tegye. A Stallone-féle Rocky-sorozat híres-hírhedt dallamát dúdolja magában, Rocky keménységéből igyekszik erőt meríteni. Most már mi is tudjuk ezt a titkot, és a szétszakadozott, fáradt sorból, a kimerült torkokból innen is, onnan is felhangzik az ismert dallam.

Egy kis vízmosásba ereszkedünk le... kicsúszik alólam a kő, elveszítem az egyensúlyomat... a hátamon és a hátizsákomon pattogva érkezem az aljára. Egyszer átfordulok, megszámlálhatatlan zúzódást szerzek. Hallom, ahogy a hátizsákomba dugott puska – vagy a céltávcső? – kopog a köveken. Ha most nem állítódik el, akkor soha. Néhány másodpercet fekvé maradok, igyekszem összeszedni magam. Greg visszanéz, de mert kezem-lábam nem tört, továbbmegy. Keserves ez az út.

Végre felérünk a nyeregbe.

Nos, én már voltam egy-két hegyi táborban, de ennél nyomorultabb helyet még sosem láttam. Éppen hogy van hely két sáornak, minden vízben áll. A nyereg két oldalán emelkedő hegyekről ide folyik a víz. Bokáig merülünk a zavaros lében, ebbe a mocsárba kell sátrat verni. De ez az egyetlen nagyjából vízszintes terület, vagy itt áll a tábor, vagy sehol. Kicsik, szűken mérve kétszemélyesek a sátrak. A puskáknak nincsen benne hely, a hátzásokkal együtt a szabad ég alatt, az esőben hagyjuk őket.

Táborverésre készülünk.

Közben megbeszélem Randyvel az esésemet és azt az aggodalmamat, hogy a puskám esetleg már nem pontos. Ő ide is azt a .325WSM kaliberű fegyverét hozta, amivel már a Brooks Range-ban is találkoztam. Rajta hosszú távú, precíziós lövészetre fejlesztett taktikai Leupold céltávcső, egyedi megrendelésre készített szátkereszttel és ballisztikai kompenzátor toronnyal. A torony beosztásait kimondottan ahhoz a lőszerhez hangolták, amit Randy használ. Megrendelésekor a töltény összes mért – és nem gyárilag megadott – sebességadatát, a mérés tengerszint feletti magasságát és hőmérsékletét elküldte a cégnek. Így, ha beméri a távolságot, akkor nem kell számolgatnia a torony kattanásait, egyszerűen addig forgatja azt, ameddig a rávésett skálán a távolságmérővel mért értékre nem kerül a jel. Azt mondja, a gyártás kiválóan sikerült, a puska valóban oda hord, ahova a tornyon beállítja. Tetszik ez a profi megoldás, látszik, hogy Randy komolyan veszi a lövészetet. Ezért abban maradunk, hogy egyetlen lövést teszünk a kecskére – már ha megtaláljuk egyáltalán. Ha az első lövés után a bak – vagy ahogy itt nevezik: Billy – nem marad helyben, akkor a második lövésnél rajtam múlik az, hogy melyik puskával szeretném az újabb lövést megtenni. El fogom tudni dönteni, hogy az esetleges hibázás miattam volt-e, vagy a fegyver állítódott el. Nincsen kétségem afelől, hogy Randy Kimberje pontosan van beállítva, bár sajnos, ami az egyik lövésnek hajszálpontos, azzal egy másik esetleg nem képes hasonlóan precíz lövést leadni. Ennél jobb megoldás viszont nem jut eszünkbe, a Blaser ellenőrzése ilyen állapotok mellett elképzelhetetlen. Örülünk, hogy élünk.

R. a halálán van. Reszketve veszem le a vizes ruhát. Felfújom a matracot, és bemászok a csöpögő hálósákba. Mit keresek én itt?

Nagyon hideg van.

Nagyon fázom.

Szeptember 25.
Ruffinit fedélzete

Egyetlen percet sem aludtam.

Éjfél körül olyan reszketés jött rám, hogy a legkomolyabban aggódtam a közeljövőm miatt. Nem hiszem, hogy a helyzetünk ennél sokkal rosszabb lehetne. Még egy éjszakára nem fogunk tudni kitartani. Én különösen nem, mert ezt a hálósákügyet nagyon megszívtam. De messze nem én vagyok a leggyengébb láncszem. Ha mindenki marad, én is maradok, de ez már életveszélyes. Nemcsak nekem, hanem senkinek nincsen már száraz ruhája. A végzetes kihülés mindenkit fenyeget, a körülmények ehhez ideálisak: hideg, szél, eső, átázott ruha és felmelegedési, szárítkozási lehetőség hiánya.

A helyzet nagyon komoly.

Meg kell oldanunk, mert egyetlen kecske sem ér annyit, hogy valakit zsákba varrva hozzanak le. Utolsó fegyverként éjjel egykor kihajtogattam a túlélőfóliámat. Ez némiképpen segített, de a vizes lábam nem tudott megmelegedni. Nedves zoknimat a hasamra teszem, a régi sarkkutatók szerint így egy éjszaka alatt megszárad. Tízpercenként fordulok egyet a zsákkal, és reménykedek abban, hogy egyszer az életben érzek még meleget.

Rettenetesen fázom.

Sohasem fáztam még ennyire.

Minden vizes. Kint üvölt a szél. Mi lesz itt reggel? Mi lesz, ha el kell hagynom ezt a viszonylag biztos helyet? Egy száraz ruhám sem maradt. R. sem alszik sokat, pedig melegebb zsákja van, mint nekem. Mi lesz így velünk? Mi lesz a vadászattal?

Lassan jön meg a világosság. Én addig nem mozdulok, ameddig nincsen rá alapos okom. Nehezen szereztem meg ezt a kevéske meleget, nem fogom elengedni.

Nyolckor Greg szól be: – Nagyon gyorsan és csendben gyertek ki!

Kiugrom a zsákból – milyen hideg van! – belelépek a kőkemény, vizes és recsegően jeges bakancsba. Attól félek, ráfagy a lábamra.

Egy kecske van a tábor felett, legfeljebb 300 méterre. Innen is szépen látszik. Greg azt mondja, Billy. Greg úgy dönt, R. kísérelheti meg az elejtést. Számítottam erre, tegnap megbeszéltük. R. nem képes több hegyet megmászni. Azt a kecskét kapja, amelyik a legközelebb lesz hozzá.

Így van ez.

Olvastam egyszer, hogy háborúban a legjobban képzett katonáknak van a legkevesebb esélyük a túlélésre. Minél jobban harcol egy alakulat, annál nagyobb zúrben vetik be őket. Ilyen a vadászat is.

VII. fejezet: Alaszka bekeményít
21. oldal

Aki sokat edz és készül, annak bizonyosan a nehezebb vad jut. Aki pedig sajnálatja magát, és nem vállalja a küzdelmet, annak csak pár métert kell mennie a sátortól. Megértem Greget. Neki mindenkivel lövetnie kell egy kecskét, ettől függ a jó híre. R. pedig vagy ezt a kecskét lövi meg, vagy nem lő semmit. Kitámolyog a sátorból, a puskáját nézegeti, állandóan szerel rajta valamit. Letesznek neki egy zsákot, elmutogatják, hol van a kecske. R. nekihasal, én felteszem a fülvédőt. Közben Greg megkérdezi tőlem, aludtam-e, van-e száraz ruhám? Mindkettőre nemmel válaszolok. Nem nyugtat meg, hogy rajta is minden csuromvizes, ránézésre nincs jó formában. R. puskája kompenzátoros, még a szokásosnál is hangosabb – belövésnél magam is tapasztaltam –, ezért Greg is betesz egy füldugót... Hosszas célozgatás... Bumm!

Semmi.

A kecske fekszik – talán alszik szegény ebben a rossz időben –, még csak fel sem ébred. Biztosan rosszakat álmodhat ilyen csatazajban. R. ismétel... a kecske feláll. Valamit kaphatott ebből, mert izgatottan indul meg. Harmadik lövés... fölé. Negyedik... ez biztosan talált, látszott a rándulás, de nem jól ül a lövés. Ha egy .3000 WSM-ből egy kecskét jól meglőnek, az nem megy sehova. Randy Gregtől engedélyt kap a lövésre... fölé. R. közben újratöltéssel van elfoglalva... Randy másodszor... fölé. Jó helyre lövöldöz, csak körülbelül húsz-harminc centivel magasabbak a találatai, mint kellene. Szerintem ott a hiba, hogy a valós, nem pedig a vízszintesen mért távolságot veszi figyelembe a távcső beállításakor. Márpedig a ballisztikát nem, vagy csak kevéssé érdekli az, hogy a célpont mennyivel van fölöttünk, mert a lövedék esésénél csaknem kizárólag a vízszintesen mért távolság számít. Ezért tartja azt a régi zergevadászok bölcsessége, hogy völgynek le vagy hegynek fel lövésnél mindig kicsit alá kell fogni, mert hiába van a zerge messze, ballisztikai szempontból olyan, mintha közel lenne. Ezt mondta nekem Ottó is. Randy azonban képzett lövész, aki második hibázása után rájön arra, mi okozza a magaslövést. Harmadik lövésére – R. még mindig a puskájával szórakozik – leesik a kecske. Zuhan vagy húsz métert, de már nincsen benne élet, mire talajt ér. R. csóválja a fejét, vizsgálja a puskát, de senki nem törődik vele. Nem tudott beilleszkedni. Még a gratuláció is elmarad. Ha emberek indulnak a hegyekbe, akkor egy csapatot alkotnak. Természetes, hogy vannak vendégek és vezetők, ezt a különbséget nem szabad összerosni. Vannak feladatok, amit a vezetőknek kell megoldani, a vendégeknek ebben nem kell segíteniük, ezért vendégek. De a vezetőknek tudniuk kell azt, hogy számíthatnak a vadászakra. R.-re pedig nem lehet számítani.

Nem megyünk fel a kecskéért. Teljes az egyetértés abban, hogy ma vissza *kell* mennünk a hajóra, mert igen rosszul állunk. Ha ma nem sikerül az elejtés, akkor lemegyünk és talán van idő még egy próbálkozásra. A hajón egy nap alatt megszáradnak a ruháink, és a gépem csak harmincadikán indul. A legjobb viszont az lenne, ha nem kellene ide még egyszer feljönni.

Most tehát nekem kellene néznünk egy kecskét, de hogy ezt hol találjuk meg a következő négy-öt óra alatt – ha később lövök, nincs idő a visszatérésre –, azt nem tudom. Ha megvan az én Billym, akkor ráérünk begyűjteni a már elejtett vadat. Ahogy írtam, táborunk egy magaslati nyeregben van. Ennek két végében egy-egy csúcs emelkedik – ettől lesz ugye nyereg... R. kecskéje az egyik csúcs felé félúton állt. Az első lövésnél még a szemben lévő csúcson is láttunk két kecskét, de a többszörös sortűz sok volt nekik. Most nyomuk sincsen. Egy, egyetlenegy sanszuk maradt.

Meg kell másznunk azt a csúcst.

Bíznunk kell abban, hogy a túloldalon megtaláljuk legalább az egyiket. Felcsatoljuk a hágóvasakat, és nekiindulunk a hegynek...

És azon a hegyen a Pokol várt.

Alaszka úgy döntött, nem ad nekünk több kecskét. Olyan állapotok voltak azon a hegyen, amit ember el nem képzelhet. Félek, hogy leírni sem tudom. A széllekedések minden eddiginél erősebbek. Az eső már nem is esik, szabályszerűen ömlik az égből. A talaj kegyetlen. Percekig tanulmányozzuk az éppen előttünk lévő kiemelkedést, hol lehetne felmászni. Rettenetes a hideg. Az esőt hamarosan havas eső váltja fel. Kezem használhatatlanná gémberedik, a bőr kezd rajta ráncosodni. Kesztyűm még tegnap csuromvizes lett. Nincs egy száraz zseb, egy meleg rész, ahol kiolvaszthatnám. Hogyan fogok így lőni?

Mászunk fel.

Hiába vannak karmok a bakancson. Folyton visszacsúszunk, és itt nincsen bozót, ami pár méter után megállítana. Aki itt elindul, az a tengerig csúszik. Minden lépést mérlegelünk. Greg folyamatosan magyarázza, hova tegyem a lábam, de nem hallok belőle semmit. Ha pár méternél messzebb vagyok, a vihar zaja minden mást elnyom. A szél annyira erős, hogy négykézlábra kell ereszkednünk, nem bírunk a lábunkon megállni. Testünkhöz szorítja a vizes ruhát. Komolyan kapaszkodunk felfele, mégsem izzadok. Ez bizony rossz jel. Egyszer lehajolok, rugózik a táj a szemem előtt.

Irtózatosan fázom.

Greg odajön, kérdez valamit, de nem értem. Próbálok a szájára fókuszálni, de nem látom tisztán. Randy mögöttem van, visszanezék rá... nincs túl jó színben. Mind a hárman reszketünk. Éhes vagyok, de nem kívánok enni. Szomjas vagyok, de nem kívánok inni. A lábunk alatt a talaj kegyetlen nagy, összefüggő folyó, bakancsaink elsüllyednek benne. A vízbe mártom a kulacsomat, innom kell! De néhány korty után rám jön a hányinger. Elesek, a ruhámba folyik a hegy folyama. Megpróbálok felállni, de nem tapadnak meg a karmok, visszazuhanok. Négykézlábra állok, majd hason kúszom tovább felfelé. Egyik körmöm beszakad. A jeges eső a nyakamba folyik. Minden kövön moha, és minden moha jobban csúszik, mint az előző.

Kecskék sehol.

Nem tudom, hova mászunk mi egyáltalán? Mitől gondoljuk mi azt, hogy ott van kecske, vagy bármilyen élőlény? Ennek a hegynek sosem lesz vége. Életünk végéig mászhatunk. Minden csúcs után kiderül, hogy még feljebb is lehet menni. A szél csaknem a szakadékba szorít minket. Kezemet már egyáltalán nem érzem.

Magam sem hiszem, de egyszer csak felérünk. A vizes sziklára hasalok, várom a fejleményeket. Greg előrekúszik... int a kezével, maradnom kell. Visszasiklik hozzánk.

Van itt egy kecske.

Most négyszázötven méterre van, de a terep takarásában közelebb tudunk mászni. Ez az egyetlen esélyem. Ha ezt nem sikerül meglőnöm, nem tudunk tovább keresgélni. Nincs rá idő. Akkor vagy kecske nélkül megyek haza, vagy – ha az idő engedi – még egyszer fel kell jönni. Erre nem is szeretnék gondolni. A gerinc takarásában kúszunk Billy felé.

Randy odamászik hozzám.

Hogy megyünk vissza a táborba? – kérdezem. – Hogyan jutunk vissza a hajóra?

Most ne ezzel foglalkozzál – válaszolja –, most nem ez a feladat. Most az a feladat, hogy meg kell lőnöd a kecskét. Világos?

Igen – válaszolom.

Tehát? – kérdezi.

Meg kell lőnöm a kecskét!

Akkor lödd meg! – mutat a hátzsidákra.

Előrekúszok, Greg szemmel tartja a Billyt. Megkérdi, látom-e? Nehéz lenne nem látni egy hófehér vadat a sötétszürke sziklavilágban. Előreadom a puskát, ő felcsúsztatja a hátzsidákra. Utánamászik. Felhajtom az első lencsevédőt. A hátsó régen elveszett, egy vizes fűcsomót veszek le a lencséről. Ez a fegyver egész éjszaka a szakadó esőben állt, félig víz alá merülve. Előzőleg pedig nagyot estem vele...

232 méter.

Nem sok.

Nem sok egy képzett, kipihent, jó fizikai és mentális állapotban lévő vadásznak, aki egy pontos fegyverrel lő, megfelelő lőállásból, szép időben. Itt és most, nekem ez szinte megoldhatatlannak tűnik. De itt vagyok. Ezért jöttünk ide. Ezért fagyoskodtunk. A tőlem telhető legjobbat kell nyújtanom. A többi pedig már nem rajtam múlik. A szél kissé csendesedik, de azt nem tudom megállapítani, merről fúj...

Egy fenyő takarja ki a kecskét, az ágak között átviláglik a fehér bunda. Elindul, már tiszta a cél, de mozog... most megáll...

Eldördül a Blaser...

A kecskébe mintha a villám sújtana. Tűzbe rogy, és elkezd csúszni egy száz méternél is mélyebb szakadék felé... aggodalmas kiáltások, oda le ne essen, mert onnan ma nem hozzuk fel... a peremen törpefenyő, az fogja meg a perem legszélén.

Most van idő örömködni, most teszem csak le a puskát! Jó kis fegyver ez! Ilyen nehézségek mellett is eltalálja a célt! Nem állítódott el, és az időjárásra is fittyet hányt! Oda köpte az SST-t, ahova kellett! Nagy ölelkezések, általános öröm. De nem tart sokáig az ünneplés. Egy fokkal sem lett melegebb, és a kecske olyan helyen van, hogy onnan nem is tudom, hogyan lehetne előpizkálni. Greg és Randy elindul, hogy felmérje a lehetőségeket, én a lövés helyén maradok. Negyedóra, mire odaérnek.

De mit csinálnak ezek?

Megbolondultak?

Elkezdenek kimászni a kecskéhez!

Én nem vagyok sziklamászó, de azt tudom, hogy oda nem szabad kimenni. Kötélbiztosítás és beülő nélkül nem szabad! Különösen nem ilyen időben! Reszketek a hidegtől és az idegességtől. Ott kell hagyni azt a kecskét! Miattam aztán nem kellene arra a párkányra kimenni! Majd azt mondjuk, elhibáztam. A madarak pár nap alatt szétszedik. Senki nem tudja meg. Egyetlen nyavalyás kecske sem ér annyit, mint egy emberélet!

Egyre kijebb mennek. Alattuk feneketlen a mélység.

Aztán a kecskének van a legtöbb esze. Nagy széllökés érkezik, súlypontja egyszer csak megváltozik, centiméterenként fordul a szakadék felé... míg szépen átbillen, és a sziklafalon nagyokat pattanva ér földet.

Nagyot sóhajtok.

Gregék visszajönnek. Megkezdjük az ereszkedést a táborba. Egyáltalán semmilyen lehetőség nincsen arra, hogy a Billyt ma felhozzuk. Ebbe bele kell törődni. Holnap is van nap, ezt a kecskét akkor kell megtalálnunk. Most pedig el kell innen tűnnünk a rossebbe, de hamar! De ez az ereszkedés... kevés ennél veszélyesebb dolgot tettem eddig életemben. A hegymászóbalesetek 80%-a visszatérés közben történik. A fáradtság és a koncentráció szétesése kéz a kézben járnak egymással, ezért nagyon figyelek. Minden lépést megtervezek, mindig a hosszabb, de biztonságosabb utat választom. A kecske megvan. Onnan, ahol fekszik, senki sehova nem fogja vinni holnapig. Most az a feladat, hogy épségben leérjünk a táborba. Minden mással később is ráérünk foglalkozni.

Greg megy elől, mutatja az utat. A hegyi szabályok szerint Randy, a másik vezető zárja a sort. Többször is visszafordulunk, mert ami felfelé még úgy-ahogy biztonságos út volt, azt lefelé nem merjük megkockáztatni.

Délután kettő, mire a tábornál vagyunk. A vezetők elmennek az első Billyért, én befekszem a sátorba.

Vezetőink indulásuk előtt egy-egy zacskó Mountain House fagyasztva szárított eledelt adnak, mellé egy Jetboil tábori főzőt. Nekem semmi kedvem enni, de Greg nem nyit vitát: ameddig a két zacskó el nem fogy, nem indulunk haza. Nyomós ok, hogy leerőltessem a torkomon. Csak a túlélőfóliát tekerem magamra, mert nem sok értelme van annak, hogy a vizes ruhából a vizes hálósákba menjek másfél-két órára úgy, hogy közben le is kell vetkőznöm a manőverhez. Hanyatt fekszem, hágóvasas bakancsomat kilógatom a bejáraton, így várom a két kísérő visszatérését.

Ez bizony egy nagy ostobaság volt részemről.

Nem veszem észre, hogy lábszáram leszorítja a bejáratot, így ott a víz alattomban elkezd befolyjni a sátorba. Akkor jövök rá, amikor a víz már magasabb szinten van, mint a felfújható matrac. Újfajta, friss hideget érzek a hátamnál, ez lesz gyanús... a sátrunk gyakorlatilag víz alatt van.

Óvatosan közlöm a hírt R.-rel. Becsületére váljon, megőrzi a nyugalmát. Felmérjük a károkat. Egyrészt azt látom, hogy egyáltalán semmi nem maradt szárazon, másrészt pedig azt, hogy ez tulajdonképpen semmilyen lényegi változást nem okozott a helyzetünkben. Az eddig is csuromvizes ruháink áztak el ismét.

Gregék mehozza a kecskét. Már megnyúzták és zsákokba pakolták. R. kétszer találta el, ezek közül az egyik a hátsó combot ért húslövés, a másik rögtön a comb előtt egy lágylovás. Randy pontosan a váll-lapot lőtte meg. A tábor bontásához fogunk.

Gregnek és Randynek kell hoznia a kecske bőrét, húsát és trófeáját. Ebben a helyi szokásoknak megfelelően az elejtő vadásznak is segítenie kell. Így volt ez a Brooks Range-ban, így volt ez Kanadában és így kellene ennek lennie most is. Erre azonban – R. eddigi hozzáállását látva – nincs lehetőség. Nekem kell hát besegítenem. Greg az egyik sátrat dobja le a hátzszakom mellé, meg a szemeteszszakot. Ezeket is felkötözöm. Irány a hajó!

Megkezdjük a visszatérést.

Minden magasságnak megvan a maga nehézsége. Van azonban egy közös veszély, amelyben minden szint osztozik: a csúszás. A mászókarok nélkül nem bíránk mozogni. Bokatorés réme fenyeget minden lépésnél. A bozótok szintjét elérve némileg könnyebbé válik a munka. A mélységnek hátat fordítunk, a bokrokat használjuk mászókötelnek, így ereszkedünk le. A karmokat mélyen a földbe vágjuk minden lépésnél. Csakúgy fröcsög a víz a macski alatt. Egy helyen azonban hibázok. Az átázott föld kiszakad a vaskarmok alól, fenékre esek, és elkezdek lefele száguldani. Nem tudok lassítani, a nehéz szak tol előre. Greg hátranéz a kiáltásomra, a vasakat a földbe vágja, egyik kezében tartott jégcsákányát is a talajba veri... és amikor mellette siklok el, rám veti magát.

Megállok.

Két méterre egy pici sziklától.

Ami mögött egy húszméteres szakadék van.

Nagyokat fújtatok, Greg jó helyen volt. Nehezen távozik ereimből az adrenalin. Ezért kell mindig megfelelő emberekkel a hegyekbe menni. Akik ilyen helyzetben nem néznek tehetetlenül maguk elé, nem sápítoznak, hanem a másodperc törtrésze alatt felméri a helyzetet és cselekszenek. Ezt nem úsztam volna meg.

Közeledik az alkony, és még messze vagyunk a tótól, aminek partján a felfújható csónakot és az egyszemélyes kajakot hagytuk. R.-re állandóan várni kell. Nem gyakran, hanem folyamatosan. Nem tudunk haladni, itt állunk ebben a nyomorúságos erdőben, elázva és fázva, és R. állandóan pihen. Hogy mi az, amit ki szeretne pihenni, arról elképzelésem sincsen, mert ameddig mi a hegygel viaskodtunk, ő a hálósákjában feküdt.

Nem tudom, mit gondoljak róla. Én általában úgy vélem, hogy aki valamiben gyengébb a társainál, akkor azt segítenünk kell. Így helyes. Az viszont igen bosszantó, ha bárki ezzel tudatosan visszaél. Mind a hárman úgy véljük, hogy R. ez utóbbi kategória. Egyszer sem láttuk izzadni. Sosem fújtat. Ha egy csapattag minden tőle telhetőt megtesz azért, hogy ne hátráltassa a társait, akkor a többieknek nem lesznek ellenséges érzelmeik. Ebben teljesen biztos vagyok, sok ilyen esetet láttam már. Sőt az is előfordult, hogy az ilyen fizikailag gyenge, de mentálisan erős és küzdeni tudó emberek a csapat kedvenceivé váltak. A hegyekben mindenki értékeli azt, ha a másik valóban akar, és valóban harcol önmagával. Ennek eredménye tulajdonképpen mellékes, a hozzáállás az, ami a többiek szemében számít. És ez az, amiben R. nagyon keveset mutatott fel. Néha az az érzésem, hogy tudatosan hülyének néz minket. Most már semmit nem kellene hoznia, mint a saját csomagját, de azt sem bírja, vagy úgy tesz, mintha nem bírná. Randy a hálósákját is elveszi tőle, de ez sem segít. Már régen a hajón lehetnének. Nem tudunk egy ritmust felvenni, nem tudunk egyről a kettőre jutni, fázunk és nagyon elegünk van mindenből. Itt kell üldögnünk a vizes talajon arra várva, hogy R. megjelenjen, és drámai hangon bejelentse, hogy ő hány éves. Egy Tibi nevű úrral voltam a Mount Everest alaptáborában. A fiatalok közül én vállaltam ezt az utolsó etapot a Gorak Shep menedékházból, és szégyenszemre csak a csapat korelnöke csatlakozott hozzám a serpa vezetőn kívül. Tibi R.-nél három évvel idősebb, és alig tudtam vele a lépést tartani. Tényleg, nagyon össze kellett szednem magam, hogy ne szakadjak le tőle. Az állóképesség bőven hatvanéves koron túl is fenntartható, de itt és most nem ez a baj. A mai nap *nem a fizikai képességekről szól*. Az, hogy egy ember mennyire sikeres a hegyekben, legalább 50%-ban a fejben dől el. Nekem is voltak nehéz pillanataim, és biztos, hogy Randynek és Gregnek sem volt egy sétagalopp ez a nap. De megcsináltam. Volt, hogy kellett egy-két biztató szó, de akkor is megcsináltam. Sosem próbáltam sunyin a másokra tolni a kínjaimat, és most nagyon nem tudok annak örülni, hogy R. éppen ezt teszi. Biztosan sok jó emberi tulajdonsága van, de ha tudja azt magáról, hogy nem szeret küzdeni – van ilyen, nem vagyunk egyformák –, akkor minek jön egy kecskevadászatra? Mit várt, mi lesz itt?

Csak üdögélünk egy kényelmes lesen, a kecske meg elénk jön? Esténként meg tábortüzet rakunk, és vidám dalokat énekelünk? Látom, hogy Gregnek is fogytán van már a türelme. Beveti azt a módszert, ami gyakran hatásos akkor, ha ilyen társunk akad a hegyekben: nincs pihenő. Esélyt sem adunk annak, hogy leülhessen, és elkezdjen traktálni minket a botorságaival. Ahogy megjelenik a színen, Greg elindul. Ez az eljárás most is sikeres, érezhetően gyorsulunk. Az utolsó szakaszon úgy érzem, ha még egyszer le kell ülnöm a vízbe, akkor én odafagyok és többet fel nem állok, ezért megkérem Greget, hogy engedjen előre. A tó partján majd találkozunk. Így is teszünk, tíz perccel Greg előtt érek le. Várjuk R.-t és Randyt. De nem jönnek. Most aztán már tényleg kezdünk dühösek lenni. Nyilvánvaló, hogy nem Randy az, aki csak úgy lemaradt. Találgatjuk, mi történhetett már megint.

Végre befut Randy. Két zsákot cipel! R. zsákját úgy, ahogy van, átvette, bár az már csaknem üres volt az előzőleg átadott felszerelések miatt. R.-nek most már csak vízszintesen kellene jönnie, de erre sem képes. Én nem mondok semmit, ezt a helyzetet nem nekem kell kezelnem. Alig hiszem el, amikor végre R. is itt van.

Beszállunk a csónakokba. A törött evező helyett nincsen másik, így azt tervezzük, hogy majd Randy vontat minket a kajakkal. Valami hiba van azonban a rendszerben, mert ez a vontatás nem akar simán menni, inkább szétválunk. Greg egy lapáttal evez, mi a tájat nézzük.

Szakad az eső.

Kikötünk a tavat a tengertől elválasztó földszávon, és megkezdjük a felszerelés átrámolását a motorcsónakba. Már csak pár perc a Ruffinit! Már csak egy próbatétel van hátra: Greg siet, kövér gázt ad, a menetszél pedig kezdi ránk fagyasztani a ruhát. Teljesen kihűlök. Este nyolc is elmúlik, mire a hajóra szállunk.

A leghosszabb harminchat óra.

Rövid idő ez annak, aki otthon, kényelemben tölti, azonban csaknem végtelen hosszúságú idő az alaszakai hegyekben kecskére vadászóknak, akik kialvatlanul és átfagyva harcolták meg ezt a másfél napot. Alaszka minden csapatát bevetette ellenünk. A növényzetet: kiszáradt és kidőlt fákat, csúszós mohákat és tüskés bokrokat. Néha mindezt együtt. A hegyet és a talajt: a meredek emelkedőket, a bizonytalan köveket, a süppedős, mocsaras földet. Az időjárást: a ködöt, a szelet, az esőt és a hideget. Nem adta olcsón a kecskéit. De végül mi nyertünk!

Aztán az egyik legszebb pillanat a mai napon... benyitok a hajó zárt fedélzetére, és mellbe vág a meleg! Kellemes, száraz meleg és Bob mosolya! Itt bent nem fúj a szél, és hiába dörömbölnek az esőcseppek a tetőn: nem jutnak be. Akárhová lépek, nagy víztócsa marad mögöttem. Bob – a hajó szakácsa, őrzője és matróza egy személyben –, nem győzi feltörölni. Lemegyek a kabinomba, és elkezdem kihámozni magam a ruhákból. Nem is kétséges, hogy eláztam.

VII. fejezet: Alaszka bekeményít
28. oldal

Az alsónadrágomig bezárólag mindenem vizes. Beállok a kis zuhany alá, és bőven csorgatom magamra a meleg vizet... nincsen ennél jobb gyógyszer a kihűlt testnek! Kimosom a tenyeremen lévő sebeket, amit a bozót markolása közben szereztem. Negyedóra múlva új ember vagyok.

Kis kajütöm ma este nagyon tetszik. Külön fűtése is van, lamellák kinyitásával szabályozhatom a beáramló meleg levegő mennyiségét. Minden lamellát teljesen kinyitok.

Vacsorára Bob lasagnát készít.

Így telt hát a kecskevadászatom. Amikor a Dall-féle vadjuh elejtése után Greget a kecskevadászatról kérdeztem, azt mondta: ahol a kosvadászat véget ér, ott kezdődik a kecske vadászata.

Nem hittem el, de igaz.

A mai nap fő feladata, hogy a tegnap lőtt kecskét előkerítsük.

Reggeli közben kezdődik az ezzel kapcsolatos megbeszélés, és Greg kellemetlen bejelentést tesz: nem mehetek velük, a hajón kell maradnom!

Itt kell maradnom, és várni, hogy a vezetők elvégezzék a nehéz munkát! Mint valami kocavadásznak! Mi ez itt, egy afrikai farmvadászat vagy Alaszka? Minek néznek ezek engem? Valami kényeskedő fiúnak, akit nem mernek a vadonba engedni? Jó, hogy mindjárt nem lövik meg helyettem a feketemedvét, hazafele úton! Akkor aztán el sem kellene többet hagynom a fedélzetet! Nem piszkolódna be többet a bakancsom!

Na de meg is mondom nekik a véleményemet. Randy velem van, de Greg nem enged. Megmakacsolta magát, itt kell várakoznom és kész. Aztán, látva a csalódottságomat, meg is magyarázza a döntését.

Nekem nincsen már több száraz ruhám, nekik van rengeteg. Különösen a bakancs okozhat gondot, mert csak két bakancsszárítónk van, azon az ő lábbelijük száradt egész éjszaka. A kecske olyan helyen fekszik, ahol még ő sem járt. Medvére vadásztak már azon a környéken, de abba a szakadékba nem mentek. Egyrészt gyorsabbak, ha nem vagyok ott, és ezt bizony el kell fogadnom. Hiába részemről a hegyek szeretete, az ő lépésbiztonságukkal nem vehetem fel a versenyt. Ha megyek, akkor azt kockáztatjuk, hogy kint kell éjszakáznunk. Ezt még bevállalná, viszont a terep nagyon bizonytalannak tűnik. Kimondottan veszélyesnek ítéli az odautat, annak ellenére, hogy azt csak a rálövés helyéről látta, és attól a helytől nem messze, ahol a kecske a szakadékba fordult. Ő már többször tett hasonló jellegű felfedezőutat a környéken, én egyszer sem. Nem a hegyikecskevadászatom az a pillanat, amikor ezt el kell kezdenem, különösen akkor nem, ha még vannak előttem vadászatok, amelyekre épkézláb kell megérkezmem.

Ez utóbbi érv volt az, ami meggyőzött. Egy esetleges csonttörés mindig a lehetőségek között van, ha valaki a hegyeket választja. Egy veszélyesnek ítélt területen pedig különösképpen. Ez valóban nem hiányzik most.

Így hát kissé szomorúan nézem, ahogyan tizenegy óra magasságában elfarolnak a motorcsónakkal. Visszamegyek a kabinomba, és inkább alszom egyet.

Délután négyre kiderül az idő.

Na, tessék. Ha holnap mennénk vadászni, akkor lehet, hogy akár rövid ujjúban is mehetnék. Vadászat után napozhatnék egyet a hegyen. Akár célbalövősdit is játszhatnánk odafönt. Le is sülnék, egy ruhám sem lenne vizes.

VII. fejezet: Alaszka bekeményít
30. oldal

Csak szidnám magamat, hogy minek kellett ide esőruhát cipelni, inkább rövidnadrágot kellett volna hoznom. És naptejet.

De akkor ez a vadászat nem lett volna olyan emlékezetes, mint amilyenre így sikerült. Mert még ugyan nem láttam a trófeát, de ahhoz kétség nem férhet, hogy számomra ennek lesz a legnagyobb értéke. Tudom is már, kinek fogom ajándékozni (T. A.). Eltettem a hüvelyt is, majd odaragasztom az alátétre.

A szép időt alaposan ki kell használni Alaszkában, mert nem tart sokáig. Le is megyek a kabinomba, és a fedélzetre terítem a száradni való ruhákat. Hiába van lent jó meleg, ott lehet, hogy sosem száradna meg. Olyan kicsi a légtér, nincsen hova párolognia. A kajút tetőablakát is kinyitom, és mint valami harckocsiparancsnok, nézegetem a nagyvilágot. A friss levegő kiszorítja bentről a száradó zoknik bűzét.

Nagy szerencsém van Greggel és Randyvel. Kecskémet nekik köszönhetem, ez nem kérdéses.

VII. fejezet: Alaszka bekeményít
31. oldal

Tegnap reggel, amikor azon az elátkozott helyen a sátramból kiléptem, elképzelhetetlennek tartottam azt, hogy én itt kecskét lőjek. A csúcs felé menetelve pedig meggyőződésemmé vált, hogy erre a mászásra csak azért van szükség, hogy számomra – mint vendég számára – egyértelmű legyen az, hogy ők, a vezetők mindent megpróbáltak. Ezért is tartottam teljesen értelmetlennek az egész mászást. Tényleg kizártnak látszott, hogy én ott eredményes legyek. Most így, ezúton is elnézést kell kérnem tőlük előítéleteim miatt.

Az igazság ezzel szemben az, hogy ők a legprofibb vezetők, akikkel eddig találkoztam ezen az úton. Semmit nem vesznek félvállról. Aki velük vadászik, és nem lesz eredményes, az abban a megnyugtató tudatban utazhat haza, hogy ott és akkor nem volt lehetőség a sikerre. Mert ha akár egy százalék is az esély, akkor ők ketten meg fogják találni azt az egy százalékot. Gregnek pedig olyan kecskeparadicsomba van engedélye, ahova rajta kívül csak egy outfitter vihet vendégeket, így csaknem százszázalékos sikereket tud elérni vendégeivel.

A Blaserrel is elégedett vagyok. Az az éjszaka, amit a sátron kívül, szakadó esőben töltött, gyakorlatban egyenértékű azzal, mintha ugyanennyi ideig egy tó fenekén pihent volna. Ilyen puska való ide, nem kikent-kifent, gravírozott remekmű. A Zeissről is csak jót tudok mondani. A bonyolult és érzékeny elektronika kifogástalanul működött, a víz sehol nem jutott be. A szabadidőben meg is tisztogatom a fegyvert. Bizony, az az éjszaka nem múlt el nyomtalanul. A zárfejet és a töltényűrt halvány rozsdaréteg borítja, de akár ujjal is könnyen lejön. A cső is rozsdásodásnak indult. Apró, tűhegynyi rozsdafoltokra lelek. A csövet kihúzom, a zárdugattyút szétszedem és beolajozom. Otthon alaposabb átvizsgálásra és karbantartásra lesz szükség.

Annyira jó a hangulatom – talán a kisütött nap, talán a kecske miatt –, hogy még R.-t is más színben látom. Ha itt, a hajón, civilizált körülmények között beszélgetünk, egy kellemes modorú, művelt úr ül velem szemben. Bármikor szívesen találkoznék vele. Ezzel az úttal és ezzel a vadászattal sokszorosan túlvállalta magát, de ezt szerintem már ő is tudja. Egy afrikai szafarin viszont igen kellemes útitárs lehetne. Türelmes ember, amit mi sem bizonyít jobban, mint hogy nem kapta fel a vizet akkor sem, amikor bugyuta módon eláztattam a sátrunkat.

Szeptember 26.

Fél kilenc után fut be a keresőcsapat.

Megtalálták a kecskét!

Az idő egy kicsit megviselte, bundája összekócolódott és általában kissé másnapos, de megvan! Nagyon szép trófea, az átlagosnál erősebb. A lövés pont a váll-lap közepét érte, nem csoda, hogy tűzbe rogyott. Annak ellenére, hogy a lövedék gyorsan nyílik, még ebből a távolságból is átütötte a testet. Úgy vélem, igaz lehet a Hornadynak az az állítása, amely szerint az SST-ben sikerült egyesíteni a gyors expandálást a megfelelő mélységi hatással. A madarak a bemeneti nyílásnál kikezdték a bőrt, de ez engem cseppet sem zavar. Nem múzeumba szánom ezt a kecskét. Kedvtelve nézegetem a szarvakat és a szokásos trófeaképeket ezúttal a Ruffinit tattedélzetén, farmerben készítjük el.

A papírmunkák után Bob a vacsora elkészítéséhez fog. Randy kedvenc szórakozásának hódol, és DVD-t nézeget. Én a naplómát írom. Kiváló hangulatban telik az este. Sikeres vadászok és jó vezetők együtt töltik idejüket.

Szeptember 27.
Ruffinit fedélzete
Reggeli bejegyzés

Hogy a lövedékekről tegnap este megkezdett eszme-futtatásomat folytassam, elárulom, hogy ezen a vidéken a Barnes-X és hasonló, homogén lövedékeknek igen rossz a hírük. Greg és csapata hegyi vadászatra teljesen alkalmatlannak tartja az ilyen felépítésű lövedékeket. Vadászat előtt kiküldött tájékoztatójukban kérik, hogy ilyen lövedékkel szerelt muníciót senki ne hozzon magával. Az ő véleményük mögött bizony van tapasztalat. A hasonló szerkezetű lövedékek nem nyílnak ki, úgy viselkednek, mint a teljes köpenyes társaik. Legalábbis az itteni vadászati körülmények és a helyi vadfajok ezt mutatják. Gregék rengeteg hegyi vad elejtését látták már, volt lehetőségük megfigyelni a különböző vadászok által használt eltérő lövedéktípusok hatásmechanizmusát és gyakorlati ölőerejét.

VII. fejezet: Alaszka bekeményít
34. oldal

Ha a lövedékek megítéléséről van szó, akkor pedig jó ötlet, ha nem a Kovács László által egyszerűen csak szobatudósoknak nevezett emberek véleményére hallgatunk, akik sajnos igen nagy teret kapnak a vadászati irodalomban és sajtóban.

Igen nehéz azt meghatározni, hogy mitől jó egy lövedék. Egyik tábort erősítik azok, akik szerint az a jó kaliber és lövedék, amely csaknem minden esetben át tudja ütni a vad testét. Fő érvük a két seb okozta bővebb vérzés – ami az utánkeresést és az elhalást is meggyorsítja –, és a kétoldali sokkhatás. A másik táborba tartoznak azok, akik szerint az a jó kaliber és lövedék, ami a vadtestben elakad, megáll, mert így a teljes mozgási energiát át tudja adni a környező szöveteknek.

Én egyik táborhoz sem tartozom. Igyekszem pontosan lőni, ezért sokat járok lőtérré. Ennek megfelelően nem fordul gyakran elő, hogy lövésem után hosszadalmas utánkeresés váljon szükségessé, bár ahogy ezt meg is írtam, sajnos volt már rá példa. Én azon a véleményen vagyok, hogy a pontos lövés az, ami számít. Ha jó helyre repül a mag, akkor majdnem mindegy, hogy azt melyik gyártó készítette, és milyen a felépítése. Ne felejtsük el, hogy az inuitok .222-es Remingtonnal lövik a jegesmedvét, és ritkán kell ismételniük! Ha mégis mondanom kellene valamit a kiváló lövedékhatásról, akkor azt mondanám, hogy szerintem az a jó lövedék, ami a lövéssel átellenes oldalon, a bőr alatt akadt el. Így áll a legközelebb ahhoz, hogy a fentiekben írt két eltérő koncepciónak egyaránt megfeleljen.

Bármelyik típusú lövedékkel lehet eredményes a vadászat. Az SST azért jó univerzális töltény, mert már a becsapódást követően nyílik – ezt magam többször is ellenőriztem –, de megvan a mélyre hatoló képessége is. Ez utóbbi nem annyira hangsúlyos, mint egy keményebb felépítésű lövedéknél, de mindenképpen eredményes. Jelenlegi, korántsem teljes tapasztalataim alapján a .300 Winchester Magnum kaliberhez háromféle lőszert fogok használni:

- Hornady SST Interlock: az „Expedíciós Töltény”. Nyílt tereken, ha messzire kell lőni – és ez a két feltétel utam minden eddigi vadászatára áll –, nincs vetélytársa. Pontos találattal még a pézsmatulkot is egy lövéssel döntötte le, ami erős bizonyítéka a mélységi hatásnak. Lágy rész találatánál is eredményesen nyílik, ami kiemelt jelentőségű Észak-Amerikában. A nagy lőtávolságok és a sokszorosan nehezített lövések – futó vadra, hasalva, kapásból stb. leadott lövések – megnövelik a sebzés esélyét. Nem véletlen, hogy ezt a lövedéket a Hornady, egy ízig-vérig amerikai gyár dobta piacra. Tudják jól, mi kell az itteni vadászatokra. Pontos lőszert.
- RWS Evolution: amennyiben otthon továbbra is ezzel a kaliberrel vadászok – teljesítménye hazai vadászatokon szerintem teljesen felesleges –, akkor ezt a töltényt fogom a tárból tenni. Fedett terepen összehasonlíthatatlanul biztosabban repül, mint a szétnyílásra hajlamos SST.

VII. fejezet: Alaszka bekeményít
35. oldal

- Norma Oryx (13 grammos változat): ha kifejezetten barnamedvére vagy grizzlyre vadászok, akkor ezt fogom használni. Nagyobb tömege és tompább orra egyértelműen nagy ölőerőt sejtet, és ez igen fontos az esetleg veszélyessé válható medvevadászatokon. Úgy vélem, a fenti két töltény bármelyikével el lehet érni ezt az ölőerőt, de egy kis plusz biztonság nem árt, főleg akkor, ha ezért cserébe semmilyen fontos paraméterről nem kell lemondani. Az Oryxnak van a legrosszabb BC értéke, emiatt lassan repül, de medvevadászatokon ennek nincs túlzottan nagy jelentősége.

Vezetőim álláspontja az, hogy a hegyekben történő vadászatra mindig annyi löszert kell vinni, amennyi a puska kétszeri teljes töltéséhez elegendő. Az én puszkám esetében ez nyolc töltény. Ez nekem eddig mindig elég volt, csak az Őrült Róka elejtésének napján, az óriási lövöldözésben bizonyult a végén kevésnek.

Ha véletlenül munka nélkül maradnék, akkor biztosan felcsapok alaszakai meteorológusnak. Nyári előrejelzéseim így hangzanak majd: „Változékony, szeles idő, a csapadék valószínűsége 80%”. A hét öt napján biztosan megdicsérnék hallgatóim a pontos jóslataimat. A tegnapi pár órás napsütés eltűnt, visszajött a megszokott eső. Csak annyi a változás, hogy megérkezett a hegyi vadászok legnagyobb ellensége is: a köd. Ködben nem látod, hol vannak a kecskék, nem találsz vissza a táborba, nem látsz még az orrodig sem. Akármilyen képtelenségnek is hangzik, de tulajdonképpen szerencsénk volt az idővel. Most a sátrakban kellene rostokolnunk odafent, és azt várunk, hogy felszálljon a köd. Ehelyett itt ülök a zárt fedélzet asztalánál, szőlőt eszem, és várom a forró, friss, Bob-féle reggelit. Közben fél szemmel egy igazi tölténykülönlegességet, a Lazzeroni 7.82 Warbird töltényét nézegetem. Egy kecskevadász felejtette itt. Ebben aztán van lőpor! Akkorát rúghat, mint egy ló. A másik szemem a tévén, Greg éppen most tette be a DVD-be a Rambo 2-t.

Most, hogy a kecskéket meglőttük, és a srácok azokat meg is találták, valamint alaposan kipihentük magunkat és együtt örülnünk, akár el is kezdhethetnénk a feketemedve-vadászatot. Annál is inkább, mert akármilyen sok idő van erre az egy vadra, azért a napok szépen-lassan csordogálnak. Randyvel tegnap este meg is beszéltem, hogy nincsen lazsálás, ma már a baribalok nyomába eredünk.

Szeptember 27.

Esti bejegyzés

Végül úgy alakult, hogy Greggel indulok vadászni.

A Princ William Sound környező öbleit és partjait fogjuk átfésülni feketemedvére vadászva. Ehhez az eddig nem használt partraszálló járművet használjuk. Motorja némileg erősebb, teste áramvonalasabb, így ezzel gyorsabban haladhatunk. Indulás előtt feltankoljuk a nagy benzintankot, ne kelljen hazáig úszni. Randy indulás előtt figyelmeztet, hogy most aztán minden meleg ruhámat vegyem fel, mert a hajó igen gyors és ezért igen hideg lesz. Ennek megfelelően Michelin-gumiembernek öltözve, dagadtan szállok a csónakba. Greg ráadja a gyújtást, és az anyahajó elmarad mögöttünk.

VII. fejezet: Alaszka bekeményít
37. oldal

Hamarosan elérjük a Sound jeges területeit. Itt szinte mindig kisebb-nagyobb jéghegyek borítják a tengert. Greg szlalomozik közöttük, úgy érzem magam, mint egy motorcsónak-szimulátorban. Rengeteg a jég, látunk sok fókát és tengeri vidrát.

Igen, tengeri vidrát!

Nagyon jó látni, hogy ez a csaknem végérvényesen kiirtott állatfaj mennyire kezd elszaporodni ezen a vidéken! Az ember térhódítása előtt körülbelül 150-300 ezer fős egyedszámban éltek, azonban 1911-re mindössze ezer-kétezer példány maradt belőlük. Ma már teljes védelem alatt állnak, ezért igencsak bátrak. Nem megyünk tőlük messzebb, mint öt méter, de nem menekülnek. A vízen hanyatt fekvő, kíváncsian nézegetnek felénk. Egész csapatokba verődnek, legalább százat látok. Korábbi élőhelyeik kétharmadát ismét birtokba vették. Ma leginkább az olajszállító hajók balesetei veszélyeztetik a fajt, valamint az, hogy egyes halászok és kagylótenyésztők felháborító, törvényeket semmibe vevő módon ölik le és kergetik el ezeket az állatokat védett területeikről.

A motorcsónak kiváló eszköz a környék felderítésére. Elég gyors ahhoz, hogy rövid idő alatt sokat lássunk, de nem annyira gyors, hogy ne lehessünk a természet része.

Csak ne lenne ilyen hideg a fedélzeten.

Egymás után nézünk be a jónak tartott medvés öblökbe, de semmit nem látunk. Greg két helyen ki is száll, besétál az erdőbe, keresi a folyókban a halakat. Mert aki medvére szeretne vadászni, annak a halakat kell megtalálnia. Ahol a hal, ott a medve.

Csak most nincsen hal sehol. Ez aggaszt minket.

Senki nem tudja, hova tűntek a halak. Normális évben ebben az időszakban nyüzsögniük kellene a folyók torkolatánál, most azonban nem látunk egyet sem. A hal az egyetlen oka annak, hogy a feketemedve előjön a sűrűből. Ha nincs hal, akkor inkább *blueberry*-t csipeget a hegyekben. Látunk is pár medvét, elérhetetlen messzeségben és magasságban legelni. Egy helyütt együtt szállunk ki. A folyó, amibe behajóztunk, igen sekély, az utolsó pár méteren Greg kézzel húzza a motorost. Pár száz métert cserkelünk befelé, de semmi mozgás sincsen, pedig nagy területet belátni. Greg azt mondja, hogy ennyi idő alatt tíz-tizenkét medvét kellett volna látnunk.

Most egy sincs.

Leülünk megbeszélni a helyzetet. Vezetőm szerint ez a vadászati mód nem szerencse kérdése. Ha a medvék lejönnek, akkor szinte bárki tud lőni belőlük, az okozhat csak gondot, hogy a megfelelő méretet megtalálják. Ha a baribal a hegyekben marad, akkor pedig csónakázhatunk és üldögdélhetünk itt jövő nyárig, egy macit sem látunk. Nagy szerencse kellene ahhoz, hogy én itt idén medvét lőjek.

Ez a nagy helyzet.

Ha meg is lövöm a medvét, az bizonyosan egy alultáplált egyed, szegényes, növényi kosztos tengődő medve lesz, aki már csak kínjában jön le a folyók torkolatához.

VII. fejezet: Alaszka bekeményít
38. oldal

Már az előttünk itt járt két vadász is sokat keresgélt, mire eredményesek lettek, de ők akkor még láttak medvét, többet is naponta. Mára a helyzet rosszabb, mint akkor. Természetesen maradhatunk, megpróbálhatjuk, de az esélyek a lehető legrosszabbak.

Én döntöm el, mit szeretnék.

Én a kecske miatt jöttem ide, a korábban elejtett feketemedvém jó esetben már a szállításra vár. R.-nek nincs is medvére engedélye, ez alapvetően egy kecskevadászat. Greg felajánlja, hogy visszatéríti a csomagból a medve árát – ez mindenképpen korrekt felajánlás. Azt mondom neki, hogy ezt a kérdést holnap zárjuk le, addig gondolkodjunk.

Greget váratlan egészségügyi probléma ingatja meg, ezért sebesen visszatérünk az anyahajóra.

Fél óra melegedés – kienged a Bobtól kapott gumicsizmába fagyott lábam –, majd Randyvel a

VII. fejezet: Alaszka bekeményít
39. oldal

legfeljebb négyszáz méterre lévő szigetre csónakázunk. Ott maradunk lesen, egészen az alkony légvégéig. Jót beszélgetünk a medvére alkalmas lőszerokról, Randy sokat mesél vezetői élményeiről és az általa kísért vadászokról. Érthetetlennek tartja, hogy egy vadász befizet egy „tonna pénzt” – ezt a kifejezést szó szerint fordítottam –, és úgy érkezik meg a barnamedve-vadászatra, hogy nem tud löni. Tavasszal egy vendég ötven méterről, kényelmes pozícióból lőtte el a lábfejét egy akkora medvének, mint egy traktor. Ezek elég kellemetlen helyzetek, mert Gregnek és Randynek kell utánamenni a bozótba. Randy megállító fegyvere – úgynevezett *back-up gunja* – .375 Ruger kaliberű Ruger. Ez van nála most is. Nyílt irányzékot használ, közeli kapáslövésre ez a legjobb. A célgömböt foszforeszkáló zöld hasáb helyettesíti, ezzel az esőerdő félhomályában is biztosabb a célzás. Medvét nem látunk.

Szeptember 28.
Ruffinit fedélzete
Délelőtti bejegyzés

Nyolckor szól be Randy a kabinomba, ébresztő gyanánt. El kell mennünk azért a felfújható csónakért, amit a kecskevadászat alkalmával használtunk a tavon való átkelésre, és amit később annak a partján hagytunk. Nem lesz már szükségünk rá, ma felhúzzuk a horgonyt. Visszatérünk Valdezbe. Az előrejelzések szerint komoly vihar közeledik. Az eredményes medvevadászatra szinte esély sincsen, és nem szeretnénk itt telelni. Randy külön figyelmeztet, hogy most tényleg minden elérhető meleg ruhát vegyek fel, mert nagyon hideg van. A Blasert azért leemelem a fegyverállványról, mert sosem lehet tudni, mit hoz elénk a sors.

Beszállunk a motorosba, és megindulunk a tó felé. Hártásodik már a Sound vize. Azok a jéghegyek, amelyeket tegnap még negyedórás csónakázással értünk el, most már közelednek a hajóhoz.

Bár még szeptember van, beköszöntött a tél Dél-Alaszkában.

Nehéz köd üli meg a vizet. A csúcsok is fellegekbe burkolóznak. Ha csak két nappal később indulunk, akkor nem hiszem, hogy kecskével térnénk haza. Hogy a hegyekben most milyen lehet az idő, arra inkább nem is gondolok, mert fájni kezdek.

Lassan haladunk előre a párában. A tengeri vidrák ma is igen jó kedélynek örvendenek, láthatólag nem zavarja őket, hogy a jeget kell kerülgetniük. Annyira nem félnek, hogy talán meg is simogathatnám őket. Van pár faj a világon, amire akkor sem vadásznék, ha milliós egyedszámban élnének mindenfelé. Az egyik ilyen állat a farkas, a másik a vidra. Nem is értem, hogy lehet egy vidrát lelőni?

Kikötünk a tótól elválasztó földszávon. Most nem maradunk sokáig, nem kell biztonságosan rögzíteni a motorcsónakot, ezért a már ismert többlépcsős partraszállási manővert elhagyjuk. Elsétálunk a tó partjára, felvesszük a gumicsónakot.

A partraszálló járműnél Randy előveszi a tegnap megcsodált Rugert. Egyetért velem abban, hogy grizzly vadászatához elegendő a .30-as kalibercsoport. A nagy barnamedve azonban nagyobb lövedékátmérőt kíván, azon a területen különösen, ahol ők vadásznak. Abban a pillanatban lövik meg a medvét, amikor az kilép a bozótból a parti fövényre, hogy halászgasson magának. Ha nem megfelelő a lövés pontossága vagy a fegyver teljesítménye, akkor a medve a bozótba fordul, amitől aztán mindenki feszült lesz. Randy úgy véli, hogy az alaszki barnamedve időnként számottevő túlélőképességről ad tanúbizonyságot. Idén tavasszal Greg ötször lőtte meg a vendég által sebzett medvét a .375-ös puskával, mindegyik lövedék jó helyre ment, a medvét mégis keresni kellett.

VII. fejezet: Alaszka bekeményít
41. oldal

Amikor meglelt, olyan vastag lövedékcsatornákat találtak benne, hogy azokba – Randy kifejezésével élve – egy hot dog virslije is belefért volna.

Szeretném kipróbálni ezt a fegyvert. Kinézünk egy távoli sziklát, jól vállba szorítom a Rugert, és elsütöm. Kissé tartottam a visszarúgástól – ezért aztán alá is lőttem –, de egyáltalán nem vészes, pedig könnyű, műanyag agyazású fegyver. Másodikra nekibátorodtam, fel is borítottam a követ. Nem rúg ez a puska, inkább lomhán taszít egy erőset.

Ha visszajövök Alaszkába a grizzlyért és a barnamedvéért, bizonyosan Greg csapatát fogom választani. Nincs időm, türelmem és pénzem arra, hogy rossz szervezőkkel vadásszak. Randyvel nagyon jól összeszoktunk a közös vadászataink alkalmával, és őszintén remélem, hogy ő fogja rólam készíteni az első fotót a barnamedvém elejtése után. Addig pedig bőven van időm arra, hogy eldöntsem, milyen kaliberrel és lőszerrel induljak otthonról.

A hajóról műholdas telefonon felhívjuk Petrát, hogy Jenn-nel közösen szervezzék meg az elutazásomat és a szállásfoglalásaimat.

Szeptember 28.
Kora délutáni bejegyzés

Tíz órakor indult el a Ruffinit. Megkezdjük a hazafelé vezető utat.

Randy fél óra múlva beszáll az egyik motorosba és elhajózik. Előremegy a fűrge járművel és ellenőrzi a jég helyzetét. Pontos képet kell kapnunk a jég állapotáról és mozgásáról, mert a Ruffinit nem jégtörő. Kisebb jégdarabok is felsérthetik a burkolatot, és annak nem lenne jó vége. Röviddel később érkezik Randy és vele a hír: a jég elzárta az utat.

Egyelőre nem tudunk visszahajózni Valdezbe. Lehorgonyzunk.

Összeül a Vének Tanácsa.

Jelenleg a Long Bay öböl dél-nyugati partjainál veszteglünk. Két útvonal van a visszatérésre: az egyik a Glacier Islandtól nyugatra vezet, ez hosszabb, de kevesebb a jég. A másik útvonal pedig ettől keletre visz. Ha megnézzük a térképet, akkor az okok hamar nyilvánvalóvá válnak. A jég a Columbia-gleccserből származik, ami a Long Bay-tól keletre van. Így értelemszerű, hogy a keleti átjáró a jegesebb. Az elszabadult jégtömbök a hőmérséklet függvényében olvadnak, útjukat a szél és az áramlatok befolyásolják.

Egyelőre mindkét útvonal zárt. Most abban bízunk, hogy néhány óra várakozás elegendő ahhoz, hogy a szél szétszórja a jeget. Akkor nekivágunk.

Beszélgetéssel múlatjuk az időt. A téma természetesen a fegyverek körül forog.

VII. fejezet: Alaszka bekeményít
42. oldal

Ütköztetjük az eltérő tapasztalatokat és véleményeket a különféle kaliberekkel kapcsolatosan, nézegetjük a hajón található katalógusokat. Randyvel egyetértünk abban, hogy az embernek sosem lehet elég puskája. Ahogy így lapozgatom a prospektusokat, még nyolc-tíz puskát biztos tudnék magamnak venni, és nem érezném úgy, hogy túlzásokba esem. *Mindig* ki lehet találni egy ürügyet az új puska vásárlása mellett.

Fél kettőkor Randy újabb felderítőútra indul, és ezúttal engem is meghív. Civil ruhában vagyok már, egy szál farmerben szállok a csónakba. Az idő sokat javult reggel óta, a hőmérséklet fagypont felett van, de még így is egy kissé hűvös. Először a nyugati átjárót vizsgáljuk meg. Randy csak a fejét csóválja. Nem tetszik neki, amit lát. A kis motorcsónakkal még át tudunk lavírozni a jég között, de a hajó nem férne el. A keleti átjáró még jegesebb, ebbe az irányba nem is érdemes kísérletezni.

Nem találunk áttörési pontot.

Visszatérünk az anyahajóra és várunk.

Szeptember 28.
Esti bejegyzés

Délután négykor indulunk az újabb felderítőútra.

Randy nyugaton kezd, és most bátrabban bevezeti a gépet a jég közé. Nagyokat koppan a jég az alumíniumon. Időnként attól tartok, léket kapunk, mint a Titanic. Ravasz a jég. A felszínen csak egy kis darabka látszik, azt hiszed, a csónak simán arrébb löki. A víztükör alatt pedig olyan nagy, mint egy ház. Ez a jég igazi veszélye. Csatornát próbálunk találni a tömbök között, olyan ösvényt, ami ideiglenesen szabaddá vált. Elég szélesnek kell lennie ahhoz, hogy az anyahajó elférjen rajta. De nyugaton nem látunk kitérés lehetőségét. Elmegyünk keletre is, csak a biztonság kedvéért, de ott egyre sűrűbb a víz. Egész táblajegek úszkálnak mindenfelé...

Ma nem hajózható egyik útvonal sem.

Ebbe bele kell törődni, nem tudunk ellene tenni semmit.

Öt felé érünk vissza a Ruffinitra. Éppen levetkőzök, amikor Randynek az az egészséges ötlete támad, hogy ha már úgymint maradunk, akkor esetleg mehetnénk egyet vadászni a környéken. Vadászruhám, lőszerem már becsomagolva várja azt, hogy repülőre kerüljön. Most öt perc alatt kiborítom a táskákat – minden legalul van –, és nemsokára jelentkezem a tatfedélzeten, vadászatra készen. Ismét, ma már harmadszor hajózunk ki.

Egy kis öbölbe érkezünk meg, vize annyira sekély, hogy nem is tudunk a partig menni.

VII. fejezet: Alaszka bekeményít
43. oldal

Az utolsó száz méteren kiszállunk, és gumicsizmában vontatjuk magunk után a hajót, de csak addig, amíg meg nem feneklik. Randy kidob egy horgonyt, mert ha jön a dagály, magasabb lesz a vízállás, és elviheti a motorost. Az egyszemélyes kenut a vállára veszi, a dagály nagy vízében így jut majd vissza a motoros csónakhoz. Öt-hatszáz métert sétálunk a legközelebbi leshelyig, az este nagy részét ott fogjuk tölteni.

Vadásznak vagy más, természetet kedvelő embernek az alaszakai erdő kitörölhetetlen nyomot hagy emlékezetében. Olyan ősvadon ez, ahol csak vendégek vagyunk. Itt soha, semmiféle mesterséges beavatkozás nem történt. Ha egy fa kidől, addig marad ott, amíg el nem rohad. Ösvények nincsenek. Arra megyünk, amerre könnyebbnek tűnik. Ha a vadász szerencsés, akkor esetleg talál egy szépen kijárt vadcsapást. Errefelé ez valóságos országút, meg kell jegyezni, meg kell becsülni. Az egymásba gabalyodó ágak, a mindenütt vastagon, méregzölden nöövő moha, az embermagas aljnövényzet, az elpusztult fák látványa – amelyek mindjárt otthont is adnak más növényfajoknak –, a magasból szüntelenül csöpögő víz és a rengeteg folyó olyan összképet, olyan látványt ad, amihez eddigi élményeim nem foghatóak.

Jó itt lesben üldögelni.

Most már erősen fagy. Az elfagyott sás és fű ropog a lábunk alatt, amikor felállunk. A gumicsizmám továbbra sem bélelt, két vastag zoknit is felhúzok, de a hideg gumi elszívja a hőt. Fázik a lábam, ujjaimat tornáztatom. Halkan beszélgetünk. Lehet, hogy jelenlegi utam során ez az utolsó alaszakai vadászatom.

Amikor a lábam már teljesen elgémberedik, cserkelni indulunk a környéken. Medvecsapásra állunk rá, Randy elmutogatja azokat a helyeket, ahol az elmúlt években baribal esett. Nem jutunk messzire, erősen szürkül már, és még vissza kell érnünk a hajóra.

A vízszint bizony megemelkedett, Randy kenuja jó szolgálatot tesz. Miközben a motorcsónak felé lapátol, én a parton maradok és visszanézek Alaszkára. Utolsó pillantás a valódi vadászatok igazi helyszínére...

A hajón főtt sonkát vacsorázunk. Utána az *Éjszaka a múzeumban* című filmet kezdjük nézni, de ennél nagyobb hülyeséget rég láttam, a felénél mindenki elalszik...

A jég foglyai vagyunk.

Szeptember 29.
Ruffinit fedélzete
Délelőtti bejegyzés

Háromnegyed nyolckor a motor dübörgése ébreszt.

Greg úgy dönt, nekivágunk. Erős a szél, aminek most kivételesen mindenki örül. A szél a kitörésünk kulcsa. Kifordulunk a Long Bay öbölből és a nyugati átjáró irányába indulunk.

A jégmező sokat tisztult tegnap óta. Ahogy megközelítjük a veszélyzónát, Greg több lépésben szinte állóra lassítja a hajót. Szeme a távcsövön, a jég mozgását fürkészi. Szalomozni kezdünk a tömbök között. A teljes legénység egy vonalban sorakozik fel a kormányosi állás mögött... koppanások a hajótesten... negyedóra alatt átjutunk az első mezőn. Rövid fellélegzés, de még egy szakasz előttünk van. Gyors reggeli, ami Valdez közelsége és az izgalmak miatt ezúttal egy egyszerűsített változat: *oatmeal*.

A RADAR kijelzőjén megint közelednek a sötét pontok. Kilépek a kabinból, hogy jobban lássak, és érzem a jég hideg leheletét. Ismét jég között vagyunk. Csaknem megállunk... de egy ütközést így sem kerülünk el. Greg arca megfeszül... lopakodunk tovább... újabb negyedórás tekerzés...

Sikerült!

Túl vagyunk rajta. Immár nincsen jég előttünk, szabad az út! A kapitány gázt ad, a derék Ruffinit nekifeszül a haboknak!

Kecskevadászatom sajnos a végéhez közeledik. Ezt a vadászatot élveztem eddig a legjobban. Nehéz, szenvedős mászás után, egy jól sikerült lövéssel hoztam terítékre a kecskét. Egészen kiváló vezetőikkel vadászhattam együtt, akik magukban hordozták az alaszakai hegyi vezetők minden jó tulajdonságát. A humorérzékét, a szakértelmet, a fizikai állóképességet és a segítőkészséget. Jó hangulatban, nevetve az elemekkel és a hegyekkel való küzdelem is könnyebb. Nélkülük nem ment volna. De – ahogy ezt Randy is megfogalmazta – azért vannak guide-ok, hogy segítsenek. Ha a világ legjobb vadászait keressük, akkor azokat biztosan nem a fizetővendégek oldalán találjuk meg. Tisztelem a hivatásos vadászokat. Őket, akik mindig tudásuk legjavát adva segítenek engem, hogy sikeres legyek, hogy meg tudjam szerezni a trófeát, és hogy mindenekelőtt olyan élményekhez jussak, amilyenekről álmaim szóltak. Sokat, nagyon sokat tanultam a profiktól, Amerikában és Magyarországon egyaránt.

A hajóról való vadászat pedig olyan romantikus és regénybe illő volt, ami egy eddig nem tapasztalt, újszerű élménnyel ajándékozott meg. Méltó befejezése alaszakai vadászataimnak, és sajnálom, hogy tovább kell utazzak. Mert vadászataim csak Alaszkában értek véget.

A kaland folytatódik!

Szeptember 29.

Ruffinit fedélzete,

a valdezi kikötőben horgonyozva

Esti bejegyzés

Greg szereti a rockot és a hajó be is van hangosítva. A Megadeth üvöltő metálzenéjének ritmusára érkezünk be a valdezi kikötőbe, délután fél kettőkor. A Ruffinit beúszik a számára kijelölt kikötőhelyre és a gépek leállnak.

Megérkeztünk.

Én ma este még a hajón alszom, és azt remélem, hogy holnap el tudom hagyni Valdezt. Ez egy nappal az előre tervezett elutazás előtt van. A következő vadászatom helyszínét másfél nap alatt, mindösszesen három átszállással érem el, és jól jönne egy extra éjszaka Denverben. Jennt a fedélzetről hívom, és arra kérem, hogy rendezze el a dolgokat a repülőjegyeim és a szállásfoglalásom körül.

R. elhagyja a hajót. Én a parton sétálok, messze tőle, így nincsen alkalmam elköszönni. Randy és Bob kíséretében egy közeli, igencsak alacsony kategóriás szállodába megyünk, aminek viszont van egy kellemes szolgáltatása: öt dollárért bárki emberfia lezuhanyozhat és még törülközőt, szappant és sampont is adnak. Ez az igazi felüdülés! A Ruffinit picike zuhanyzója után jólesik a falból dőlő vízsugár alá állni.

Délután a Totem Inn éttermében hamburgerezünk. Többszöri nekifutásra sikerül csak sört venni, a hajón hagyom az útleveletem. A srácok a helyi automata mosodában kimosatják a ruháikat, nekem egyelőre van elegendő váltásom.

Este szomorúan pakolom be zsákjaimat. Csendes már a Ruffinit is, számára is véget ért az idei alaszki vadászszезon. Vastag kábelen kapjuk már az áramot, immár nincsen szükség a dohogó generátorra. Holnap már innen sok-sok kilométerre fekszem majd egy szépen vetett ágyba. Ott biztosan meleg lesz, és ha esni is fog az eső, azt csak az ablakon keresztül látom majd. Úgy gondolom, lesz majd jakuzzi is. Ha lesz, akkor biztos elmerülök benne, és vágyakozással fogok visszagondolni a Kecskavadász Spike-Campra, az esős mászásra, arra a fázós éjszakára és a Ruffinit szűk kajütjére.

Alaszkára...

Szeptember 30.
Amerikai Egyesült Államok
Colorado állam
Denver
Hilton Garden Inn Downtown
1130-as szoba

Hétkor hagyom el a Ruffinit jobb egyes kajütjét.

Utoljára még körülnézek a kis helyen, és már tudom, hogy az itt töltött napokat sosem fogom elfelejteni. Lehet, hogy a Ruffinton nincsen helikopterleszálló, de jobb volt ide megérkezni, mint bármilyen méregdrága jachtra. Az esti beszélgetések, filmnézések, a készülő étel illata, a hosszas motorcsónakutak – amelyek után mindig kissé összefagyva értem vissza –, a véget nem érő mókák és a vadászat – na nem a kecskére, hanem az utolsó doboz kólára, amiért az egész hajót felforgattuk – kitörölhetetlen nyomot hagytak emlékezetemben. Talán csak az inuitok sátra volt az, ahol ilyen jól éreztem magam. Ezért érdemes vadászni, ezért érdemes Alaszkába jönni. Ezek azok a napok, amelyekre annyit vártam, és ezek azok az élmények, amelyeket még annál is jobb volt átélni, mint amennyire jó volt rá várakozni. És hogy mindezek mellett egy erős kecskeszarv is pihen a hajó felső kormányállása mellett, nos, ez tényleg csak a ráadás. Ilyen társaságban, ilyen emberekkel kell vadásznom ezután is!

Olyan korán érünk ki a kis repülőtérre, hogy az még zárva van. Üldögélnünk a Chevrolet pick-upban és hallgatjuk a rockot.

Közeledik a pillanat, amikor elhagyom Alaszkát.

Nézek ki az ablakon a még sötét hajnalba és a szakadatlanul szitáló esőbe.

Mi fog nekem innen hiányozni?

A megmászhatatlan hegyek, a vizes ruhát a testre fagyasztó északi szél? Az áthatolhatatlan sűrű, amely darabokra tépi a legerősebb ruhát is? A patakok, amelyek tiszta, jeges vize annyiszor folyt be a bakancsomba? A köd, a hideg, vagy az, hogy néha hetekig nem látni a napot? A bokatoró kövek, amelyek a biztonság kedvéért még vastag és csúszós – na meg természetesen állandóan vizes – moharéteget növesztenek, nehogy esés nélkül tudjál rajtuk átkelni? Az eső? A csepegő, ömlő, szakadó, távcsövezést lehetetlenné tevő, elkedvetlenítő, hideg, mindent eláztató alaszikai eső? A kiszámíthatatlan repülőjáratok, a vonat elé omló sziklafalak, vagy az, hogy egyszerűen képtelenség bármit is egy napnál előrébb tervezni?

VII. fejezet: Alaszka bekeményít
49. oldal

Nem tudom, mi az, ami ebben az országban ennyire vonzó. Mi lehet az, amivel oly' sok vadászt rabul ejtett? Ha valaki ebben a pillanatban megkérdezné tőlem, mi az, amit Alaszkában szeretni lehet, nem tudnék rá értelmes választ adni.

De mégis most, ahogy nézem az alaszka hajnalt, úgy érzem, majd' megszakad a szívem.

Megismertem-e Alaszkát?

Meg lehet-e ismerni egy országot egyáltalán? Még Magyarországot sem ismerem. Az biztos, hogy sok-sok napot töltöttem ebben a csodálatos államban. Hirtelen megszámolni sem tudom, hány városát és települését jártam be. Rengeteg alaszkaival ismerkedtem meg, és ők – egy-két kivételtől eltekintve – igazán nagyszerű emberek. Sosem tapasztaltam még meg azt az általános segítőkészséget, ami az ittenieket jellemzi. Itt nem nehéz barátokat szerezni. Ennél nyitottabb, mosolygósabb és barátságosabb embereket még egy országban sem láttam.

Szeretem Alaszkát.

Annyira megszerettem, hogy az sok, a jövőre vonatkozó tervemet átírja. Ide kell visszajönnöm vadászni. Egyelőre nem megyek én Ausztráliába, egy ideig biztosan nem utazok Afrikába és a következő pár évben az ázsiai hegyi vadaknak sincsen tőlem félnivalójuk. A barnamedvék, a grizzlyk és a feketemedvék viszont felköthetik a gatyájukat. Nem kétséges, hogy terítékre kerülnek. Csak az a kérdés, hogy mikor. Én akkor is tudásom legjavát fogom adni, és mert Greg lesz a vezetőm, a siker garantált. Veszélyes csapat vagyunk mi ketten. Elnézést, hárman, hiszen Randyről is csak a legjobbakat lehet elmondani. Ha ehhez hozzáveszem a Blasert – hogy milyen kaliberű csővel, ez még a jövő kérdése –, akkor a medvéknek minden okuk megvan arra, hogy féljenek. De sajnos nem ebben a szezonban. Most fellélegezhetnek.

Repülőutamat könnyíti, hogy egészen Seattle-ig Randyvel utazok együtt. Ő most hazatér montanai családjához, és civil munkájával foglalatkosodik.

A valdezi felszállás után az anchorage-i repülőtéren közepesen erős küzdelem után jutunk keresztül – az Alaska Airways számítógépei nem tudják megérteni azt, hogy ma, és nem pedig holnap utazom –, Seattle-ben pedig a szokásos hamburgert esszük a repülőtéri étteremben.

A szó a barnamedve vadászatáról folyik.

A biztonságos medvevadászathoz az egyébként megszokottnál jobb összhang kell a guide és a vadász között (egy okkal több, hogy Randyékkel eredjek a medvék nyomába). Ha a medvét együttesen sikerült kiválasztani és elbírálni – ami általában a hajóról történik –, akkor megkezdődik a cserkelés izgalmas szakasza. Ha a páros lőtávolságra jut, akkor pedig a vadásznak kell türelmesnek lennie addig, ameddig a guide is megfelelő lövészi pozíciót foglal el, megcélozza a barnamedvét és felkészül a lövésre.

Greg házi szabályai szerint a vendégnek az első lövést követően azonnal ismételnie kell. Ha a guide nem hallja a závárt – mert természetesen nem a vadászt, hanem ő is a medvét nézi a szálkeresztben keresztül –, akkor löni fog. A vendég addig lőhet, ameddig üresre nem lövi a fegyverét, vagy a medve

VII. fejezet: Alaszka bekeményít
50. oldal

a páros ellen nem fordul. Ha a fentiek közül bármelyik bekövetkezik, a guide megint csak löni fog. Újratöltögetésre nincsen idő, mert minden áron meg kell akadályozni azt, hogy a medve a parti fövenyből a bozótba forduljon. Randy ezért is javasolja a nagyobb, gyorsabb elhalást okozó lövedékátmérővel rendelkező lőszereket. A Brooks Range-ban van idő és lehetőség arra, hogy a medvét hosszan kövessék szemmel – ott nincs takarást adó növényzet –, de a dél-alaszkai tengerpart kemény dió.

Az anchorage-i repülőtéren állították ki a világrekord alaszakai barnamedvét. Mit mondjak, ez bizony nem egy kis bocskor. Akkora, mint egy VW Golf, feje pedig mint egy átlagos hűtőszekrény.

Randy azt állítja, hogy bár a legnagyobb medvék valóban a Kodiak-szigetről kerülnek ki, de két dolgot nem szabad elfelejteni. Az egyik, hogy a barnamedvék átlagos test- és koponyamérete nem mutat eltérést a legendás Kodiak-sziget és a dél-alaszkai partok között. Másrészt azzal is számolnia kell a vadásznak, hogy a Kodiak-szigeten történő medvevadászat sátorból történik. Azt a medvét lehet meglőni, amit a vadász lát. Az ottani vadászatok minimum tíznaposak, de vannak outfitterek, akik a biztosabb siker érdekében kéthetes vadászatot szerveznek. Ezalatt általában akad lehetőség a lövésre, a válogatásra viszont kevésbé.

A hajós vadászat legkevésbé sem etikátlan. Ennek az a legfontosabb bizonyítéka, hogy szabályos, törvényes vadászati mód. Ami pedig Alaszkában törvényes, az mindig etikus is, mert ez egy igazi vadászország. Minden, megkérdőjelezhető vagy etikátlan vadászati eljárást tilt a törvény, és ezeket a rendszabályokat a helyiek hozzák, akik ismerik az itteni lehetőségeket és megoldásokat. Amikor otthonról elindultam, kissé tartottam attól, hogy majd a kényelmes hajóról lövöldözzük a kecskéket halomra. Ezzel szemben vadért annyit még nem kínlódtam, mint azért a csúcson tanyázó kecskéért.

Beszélgésünk végeredménye az, hogy az első barnamedvémet Greg csapatával fogom löni. Még nincsen két hete, hogy orvosi értelemben vett örültekkel kellett grizzlyre vadásznom, és nem szeretném, ha ez megismétlődne. Greg és csapata a Dall-féle vadjuh, a karibu és a kecskevadászat alkalmával is első osztályú vadászati élményhez juttatott, nincsen okom a váltásra. Ha pedig a továbbiakban kedvet érek még egy barnamedve elejtéséhez, akkor a Kodiak-sziget megvár, biztosan nem szalad el sehova.

VII. fejezet: Alaszka bekeményít
51. oldal

Seattle-ben elköszönök Randytól, és felszállok a Denverbe tartó gépre.

A denveri repülőtéren található a világ legfejlettebb poggyászirányító és -követő rendszere.

Légitársaságot sem váltottam, így joggal reménykedek abban, hogy a hazautazásom előtti utolsó bonyolult, átszállásos utam végén megérkeznek a csomagjaim. Megérkezés után semmi kedvet nem érzek ahhoz, hogy sokadszor is kinyomozzam, hol lehet felvenni a puskát, mikor, melyik szalag elé kell beállnom, ezért felfogadok egy hordárt, és a magam részéről a kocsiján ülve várom a fejleményeket. Nem is hiába, minden táskámat összeszedte, lassan egy kocsi nem is lesz nekem elég. Ez egy új repülőtér Denverben, a régi túl közel volt a városközpontjához, és a különböző zaj- és környezetvédelmi terhelések miatt igen drága volt a fenntartása. Ez a mostani, csillogó-villogó ultramodern repülőtér viszont harminc kilométerre van a várostól. Tizenegy óra is elmúlik, mire a szállodába érek.